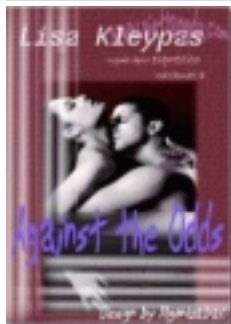

Against The Odds

Contents

Against The Odds	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	28
6. Chương 6	30

Against The Odds

Giới thiệu

Series: Gamblers of Craven's - Book 3Thể loại: Lãng mạnNgười dịch: esprezzo và cachua14gainst the

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/against-the-odds>

1. Chương 1

Nếu có gã đàn ông nào biết điều khiến cơn say của anh ta thì đó là Jake Linley. Có Chúa biết được chàng đã luyện tập nhiều – và nó cũng là điều tốt, nếu không hẳn chàng đang say túy lúy vào lúc này. Thật không may, bất kể tối nay chàng đã uống nhiều bao nhiêu cũng chẳng thể làm tê liệt cảm giác cay đắng mà chàng có thể cảm nhận.

Jake đã quá mệt mỏi, và bức bối, sự phấn uất đầy chua cay của chàng đang lớn dần lên theo từng giây mà chàng trải qua trong phòng khiêu vũ xa hoa đông đúc này. Tách mình ra khỏi nhóm bạn, chàng lang thang tới hàng lang chạy dọc theo phòng khiêu vũ, ngược nhìn bầu trời tối lơ mơ và đây lạnh lẽo bên ngoài khung cửa sổ lộng lẫy. Ở cuối hành lang, Robert, ngài Wray, đang được bao quanh bởi đám đông bạn hữu tươi cười nói lời chúc mừng, tất cả bọn họ đang chúc mừng anh ta vì hôn ước vừa được loan báo cách đây một giờ.

Jake luôn yêu mến Wray, một anh chàng khá dễ chịu – tổ hợp của trí thông minh và sự hài hước có chừng mực làm anh ta luôn được chào đón ở bất cứ đâu. Mặc dù vậy, ở thời điểm đặc biệt như hiện tại, một cảm giác khinh rẻ cuộn lên trong bụng Jake ngay khi chàng thoáng thấy gã đàn ông này. Chàng đổ kị với Wray, kẻ chưa từng nhận ra mức độ tốt số của hắn khi có được bàn tay tiểu thư Lydia Craven. Người ta đã nói rằng sự kết hợp này có lợi ích của quý cô Craven lớn hơn của Wray, rằng vị trí trong xã hội của nàng sẽ rất được coi trọng khi vận may đã cho nàng một tước hiệu rất đáng kính trọng. Jake biết rõ hơn thế. Lydia thật đáng để người ta phải mơ ước, bất chấp nguồn gốc của gia đình nàng.

Nàng không có một sắc đẹp theo lối thường - Nàng có màu tóc đen và chiếc miệng rộng của cha, chiếc cằm chứa hơi quá sự quyết đoán cho phái nữ. Dáng người nàng mảnh mai với bộ ngực nhỏ nhắn, thiếu hoàn toàn chuẩn mực khoái lạc để được đánh giá là vô cùng khêu gợi. Nhưng có một nét gì đó của nàng thật không thể cưỡng lại được – có lẽ là sự lơ đãng duyên dáng làm gã đàn ông nào cũng muốn quan tâm tới nàng, hay tính cách khôi hài rất kích thích sự tò mò ẩn náu dưới vẻ ngoài trầm ngâm của nàng. Và dĩ nhiên đó là đôi mắt nàng ... Đôi mắt xanh lá đẹp lạ kỳ dường như không thể có trên một khuôn mặt ngọt ngào và thông minh như vậy.

Thở dài dứt khoát, Jake rời khỏi chỗ hàng lang bức bối, bước ra ngoài đi vào đêm mùa xuân mát mẻ. Không khí ẩm và đầy sức sống, được lấp đầy bằng hương thơm của hồng Damask đang đâm chồi từ khu vườn bậc thang bên dưới. Con đường rộng được lát đá trải dài suốt theo luống trồng cây hẹp đầy phong lữ và một lớp dày hoa cúc cánh trắng. Jake đi lang thang không định hướng dọc theo lối đi, gần như đến cuối đường, nơi uốn nhẹ chuyển thành những bậc cầu thang đá đi xuống khu vườn thấp hơn.

Chàng dừng lại đột ngột ngay khi nhìn thấy một phụ nữ đang ngồi trên một chiếc ghế dài. Khuôn mặt nhìn nghiêng của cô ta ngoảnh đi vì cô ta gặp người giữ gì đó trong vạt áo. Là người khách kỳ cựu của các sảnh đường và phòng khiêu vũ, cảm nghĩ ban đầu của Jake là người phụ nữ chắc chắn đang đợi để gặp gỡ người tình trong vài khoảnh khắc vụng trộm. Tuy nhiên, chàng đã trải nghiệm cảm giác choáng váng trong chốc lát ngay lúc chàng nhìn thấy mái tóc đen như lụa và những nét sắc sảo trên khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng.

Lydia, chàng nghĩ khi nhìn chăm chăm vào nàng một cách khao khát. Nhân danh chúa, nàng đang làm quái gì ngoài này một mình, chẳng bao lâu sau khi lời hứa hôn của nàng được công bố?

Mặc dù chàng không tạo ra tiếng động nào, Lydia ngẩng đầu lên, và nàng nhìn chàng bằng cái nhìn thiếu nhiệt tình dễ nhận thấy. “Bác sĩ Linley.”

Rút khoảng cách lại gần hơn, Jake nhận ra vật nằm trong vạt áo nàng là một mảnh giấy ghi chép nhỏ được nàng viết vội vàng với mẩu viết chì gãy. Phương trình toán học, chàng đoán. Sự ám ảnh của Lydia Craven với những đeo đuổi nam tính như toán học và khoa học đã bị dồn thối từ nhiều năm nay. Mặc cho những người bạn tốt bụng đã khuyên nhà Craven ngăn cản những sở thích khác người này, họ vẫn làm ngược lại, tự hào về trí thông minh đầy khéo léo của con gái họ.

Đẩy những vật đang cầm một cách vội vàng vào túi xách, Lydia gửi cho chàng một cái nhìn liếc cau có.

“Không phải nàng nên ở bên trong với vị hôn phu của mình sao? ” Jake hỏi với giọng chế giễu êm ái.

“ Tôi muốn có vài phút riêng tư”. Nàng ngồi ngay ngắn lại, bóng tối nô đùa nhẹ nhàng trên những đường nét mượt mà của cơ thể nàng và dáng mở của chiếc áo lót bằng lụa trắng. Vết nhăn giữa hai đôi cánh lông mày đen và nét buồn rầu trên khóe môi của nàng quá tương phản với cái hình ảnh được- làm-cô-dâu-mắt-lấp-lánh-như-sao-trời thế nên Jake không thể nén nổi đột ngột nở một nụ cười nhăn nhó.

“Wray không biết rằng nàng đang ở ngoài này, đúng không ?”

“Không ai biết, và tôi sẽ rất biết ơn nếu ngài giữ được sự việc theo hướng đó. Nếu ngài vui lòng rời đi...”

“Không trước khi ta gửi tặng lời chúc mừng”. Chàng đánh thức vẻ lười biếng của nàng, sự xúc động của chàng thể hiện nhanh hơn qua âm điệu nhanh và mạnh. Vẫn như mọi khi, sự gần gũi nàng làm khuấy động chàng, đẩy nhanh huyết mạch chàng và phát đi những tín hiệu điên cuồng tới các tế bào thần kinh chàng. “Làm tốt đấy, tiểu thư Craven—nàng vừa túm được một bá tước, và cũng là một gã giàu có. Ta cho là không có thành tích nào vĩ đại hơn điều đó đối với một phụ nữ trẻ tuổi ở vị trí của nàng.”

Lydia đảo tròn mắt. “Chỉ có ngài mới có thể đưa ra những lời chúc mừng đầy tính xúc phạm như thế. Linley”.

“Ta cam đoan với nàng, những lời chúc tốt đẹp của ta là chân thành.” Jake thoáng nhìn vào khoảng không trên chiếc ghế dài bên cạnh nàng.

“Ta có thể ? ” chàng hỏi và ngồi xuống trước khi nàng có thể từ chối.

Cả hai cùng nghiên cứu đối phương một cách chăm chú, cái nhìn chăm chăm của họ khóa chặt đầy thách thức. “Ngài đã uống rượu” Lydia nói ngay khi cảm nhận được mùi của brandy trong hơi thở chàng.

“Phải”. Giọng chàng sít lại yếu ớt. “Ta đã nâng cốc chúc mừng nàng và vị hôn phu của nàng. Hết lần này đến lần khác.”

“Tôi trân trọng lòng nhiệt tình của ngài dành cho lễ hứa hôn của tôi”, Lydia nói một cách ngọt ngào, dừng lại một chút với sự tính toán thời gian lão luyện trước khi thêm vào, “hay phải chăng đó là nhiệt tình với brandy của cha tôi?”

Chàng cười một cách cộc cằn, “Lời hứa hôn của nàng với Wray, dĩ nhiên. Nó sưởi ấm con tim đầy hoài nghi của ta để làm chứng cho lời thề nguyện nồng nhiệt mà hai người biểu lộ với nhau.”

Lời chế giễu của chàng làm mặt nàng ửng hồng vì bực mình. Lydia và ngài bá tước khó mà là cặp đôi thân tình nhất được. Không có những cái liếc nhìn thân mật, không có sự gặp gỡ tình cờ giữa các ngón tay họ, không có gì diễn ra dù là một chút sự hấp dẫn về cơ thể có thể nhận ra giữa họ. “Ngài Wray và tôi, cả hai đều cảm mến và tôn trọng đối phương.” Lydia trả lời một cách thủ thế. “Đó là nền tảng tuyệt vời cho hôn nhân”.

“Còn tình yêu thì sao ?”

Nàng nhún vai và cố gắng ra vẻ thạo đời. “Như người ta vẫn nói, đó chỉ là phù du thôi”.

Miệng Jake méo lại vì mất kiên nhẫn. “Làm thế nào nàng biết? Nàng chưa từng trải qua khoảnh khắc của tình yêu chân chính nào trong đời cả”.

“Tại sao ngài nói thế?”

“Bởi vì nếu như nàng biết, nàng sẽ không bước vào cuộc hôn nhân mà chỉ có sự nồng nhiệt đầu thừa đuôi thẹo ở bàn ăn tối qua.”

“Mô tả của ngài về mối quan hệ của tôi và ngài Wray là hoàn toàn sai lầm. Chàng và tôi khao khát đối phương rất nhiều, nếu như ngài muốn biết.”

“Nàng không biết mình vừa nói gì đâu”.

“Oh, tôi biết chứ! Nhưng tôi từ chối phân tích chi tiết về cuộc sống riêng tư của mình chỉ đơn thuần để chứng minh rằng ngài sai”.

Khi Jake nhìn chăm chăm vào Lydia, cơ thể chàng cuộn cuộn ham muốn. Dường như là vô vọng để nàng có thể từ bỏ một người đàn ông lịch thiệp và ôn hòa như Wray. Chàng lướt ánh nhìn xuống chiếc miệng của nàng, đôi môi mềm mại gợi cảm đã cảm dỗ và giày vò chàng nhiều năm nay. Và chàng tiến gần cánh tay nàng bằng đôi bàn tay chàng, da thịt nàng ấm áp và mềm mại dưới làn vải lụa. Chàng không thể ngăn cản chính mình – chàng phải chạm vào nàng. Ngón tay chàng trượt lên chậm rãi, thưởng thức cảm giác được chạm vào nàng. “Nàng đã để cậu ấy hôn nàng, ta tin là thế. Còn gì nữa? ”

Lydia nuốt nhanh, khung xương vai nàng mỏng manh và căng ra trong đôi tay chàng. “Tôi không trả lời một câu hỏi như thế.” Nàng do dự trả lời.

“Chắc hẳn không đi xa hơn những nụ hôn. Một người phụ nữ đã thức dậy những đam mê toát ra một vẻ gì đó rất rõ ràng. Và nàng không có điều đó.”

Trong bốn năm quen biết nàng, Jake hiếm khi chạm vào nàng. Chỉ trong những tình huống xã giao bắt buộc, ví dụ như giúp nàng đi ngang qua một đoạn đường gồ ghề, hay khi họ đối diện nhau trong buổi khiêu vũ đồng quê. Ngay cả trong những lúc hời hợt như thế, phản ứng của chàng là không thể lơ nàng đi được.

Nhìn vào bóng mắt xanh lá của nàng, Jake tự bảo với mình rằng nàng đã thuộc về kẻ khác. Và chàng nguyên rửa bản thân vì muốn nàng, mặc dù ngay lúc này cơ thể chàng rần rại vì khao khát và tất cả những suy nghĩ lý trí đang bắt đầu tan biến trong cơn lốc dục vọng. Chàng đã đối diện với một cuộc đời mà những đêm dài không có nàng, những nụ hôn họ không bao giờ cùng sẻ chia, những lời sẽ không bao giờ được nói. Trong tương lai được sắp đặt đó, vài khoảnh khắc kế tiếp sẽ chẳng quan trọng với ai ngoài chàng. Chàng xứng đáng có nàng ít nhất phải nhiều hơn lúc này – chàng trả giá cho điều này bằng từng ấy năm mong đợi.

Giọng chàng thấp và đầy lưỡng lự khi chàng nói. “Có lẽ ta nên ban cho nàng một ơn huệ, Lydia. Nếu như nàng sẽ cười kẻ máu lạnh như Wray, nàng ít nhất cũng nên biết sự khao khát có cảm giác ra sao”

“Gi cơ?” nàng hỏi yếu ớt, ánh mắt nàng đầy bối rối.

Jake biết đây là một sai lầm, nhưng chàng chẳng màng đến. Chàng cúi đầu xuống và chạm môi chàng vào môi nàng, lướt nhẹ, cơ thể to lớn của chàng run rẩy với cố gắng cư xử dịu dàng. Môi nàng mềm mại và ngọt ngào, làn da nàng mượt như tơ khi chàng lướt đầu ngón tay dọc theo gờ xương hàm của nàng.

Bắt được một chút mùi vị dịu nhẹ, khó cưỡng của nàng, chàng tìm kiếm nhiều hơn, áp lực của môi chàng thêm mạnh mẽ. Tay của Lydia đập yếu ớt vào ngực chàng...chàng ý thức được sự do dự của nàng, sự ngạc nhiên vì cái ôm đầy tôn sùng của chàng. Giữ chặt cổ tay nàng một cách cẩn trọng, Jake kéo chúng vòng quanh cổ chàng. Lưỡi chàng tìm kiếm sự nóng ấm mềm mại sâu thẳm trong miệng nàng, sự thâm nhập nhẹ mang cho chàng niềm vui thích vô tận. Chàng muốn lấp đầy nàng bằng mọi cách có thể, chìm vào trong nàng cho đến khi chàng tìm được sự giải thoát mà chàng đã khao khát từ rất lâu.

Sự đáp lại vô thức của Lydia phá hủy sự bình tĩnh còn lại của chàng. Nàng dựa mạnh vào lồng ngực chàng, một trong hai tay mảnh mai của nàng trượt xuống dưới áo khoác để tìm kiếm hơi ấm cơ thể sau hàng lớp áo của chàng. Sự đụng chạm của nàng kích thích Jake vượt xa sức chịu đựng, xa sự đúng mực, và chàng ngỡ ngàng nhận ra rằng nó sẽ không khó khăn hơn thế này với chàng để đập tan ảo tưởng cao độ kia.

Người chàng rần rần đánh hoàn toàn, mạch máu đập mạnh với đam mê chưa tan hết. Sự cố gắng kéo mình xa khỏi Lydia làm chàng thốt ra một tiếng rên từ kẽ răng nghiêng chặt. Chàng tách miệng mình khỏi nàng, thở đầy khắt nghiệt khi chàng tìm lại sự tự chủ. Thật đáng nhạo báng chàng phản xạ như thế với tất cả kinh nghiệm của mình, chàng chưa từng trở nên rối như thế chỉ bằng một nụ hôn ... từ một trinh nữ, như vừa rồi.

Chật vật để đứng dậy, Lydia kéo mạnh chiếc áo dài và vuốt phẳng vạt áo, trong lúc đó không khí đêm làm nàng rùng mình. Sau một lúc lâu, nàng nói với khuôn mặt quay đi, “Thật là một bài học hay.” Nàng gắng để nói một cách hụt hơi “Nhưng kể từ bây giờ, tôi sẽ không yêu cầu thêm bất cứ bài học nào từ ngài nữa”. Và nàng bỏ chàng lại bằng những bước dài mạnh mẽ, như thể nàng rõ ràng đang cố gắng tránh không chạy.

Có hai cách để lấy một tấm chồng – bằng lý trí hoặc bằng trái tim. Là một phụ nữ khôn ngoan, Lydia Craven đương nhiên đã chọn cái đầu. Điều này không có nghĩa là nàng không quan tâm đến người chồng tương lai. Vấn đề của sự việc là nàng rất mến Robert, ngài Wray, tử tế và nhã nhặn, với sự quyến rũ kín đáo không khiến các dây thần kinh khó chịu. Chàng đẹp trai một cách dễ gần, nét tao nhã của chàng được tạo ra bởi khuôn mặt hoàn hảo của đôi mắt xanh tinh anh và nụ cười có gì đó đầy sáng suốt.

Không hề có chút nghi ngờ nào trong tâm trí Lydia rằng Wray sẽ không bao giờ khó chịu với công việc của nàng. Trên thực tế, chàng chia sẻ sở thích của nàng về toán và khoa học. Và chàng dễ dàng hòa đồng vào gia đình nàng – gia đình độc đáo và gắn bó của nàng, nơi được may mắn có sự giàu sang thịnh vượng nhưng sở hữu dòng dõi rất bình thường. Đây là điểm đáng được đánh giá cao trong thiện ý của Wray, rằng chàng có thể rất dễ dàng khi bỏ qua dòng dõi hạ lưu của Lydia... mặt khác, nàng ngấm ngấm một cách chậm biến, một món hời môn tương lai trị giá một trăm ngàn bảng có lẽ là một đồ gia vị ngon lành cho cả những món ăn hạ lưu nhất. Kể từ khi Lydia ra mắt vào tuổi mười tám cách đây hai năm, nàng đã được săn đón nồng nhiệt bởi vô số kẻ đào mỏ. Tuy thế, là một quý tộc được thừa hưởng khoản thừa kế khá lớn, Wray không cần đến tiền của Lydia – một điểm nữa cho chàng.

Mọi người đều tán thành mối nhân duyên này, ngay cả ông bố quá mức bảo vệ của Lydia. Chỉ có 1 sự phản đối nhỏ từ mẹ nàng, Sara, người có vẻ lo sợ một cách lờ mờ bởi quyết tâm cưới Wray của nàng. “Ngài Bá tước có vẻ là người đàn ông tốt và danh giá”, Sara đã nói khi bà và Lydia đi thơ thẩn trong vườn của trang viên nhà Craven ở Herefordshire. “Và nếu ngài ấy là người duy nhất con quyết lấy thì mẹ sẽ nói rằng có đã có một lựa chọn tốt ...”

“Nhưng?” Lydia gợi ý.

Sara nhìn chăm chú một cách trầm ngâm vào bụi mao lương và cây irit vàng đẹp tuyệt trồng ngay ngắn dọc lối đi bộ lát gạch. Đó có lẽ là một ngày mùa xuân ấm áp, bầu trời xanh ngát nổi bồng bềnh những đám mây xốp.

“Đức hạnh của quý ngài Wray là không thể bàn cãi”, Sara nói, “Tuy nhiên, cậu ta không phải là kiểu đàn ông mà mẹ hình dung rằng con sẽ cưới”

“Nhưng ngài Wray và con hợp nhau nhiều lắm”, Lydia phản đối, “ví dụ một lần, chàng là người đàn ông duy nhất con quen biết chịu phiền lòng để đọc bài luận về hình học không gian của con.”

“Và tất nhiên cậu ta nên được ca tụng vì điều đó” Sara nói, cặp mắt xanh của bà lấp lánh với sự thích thú châm biếm ngọt ngào. Mặc dù Sara là một quý bà thông thái trong thế hệ của bà, bà thừa nhận một cách thoải mái rằng lập luận toán học tiến bộ của con gái nàng vượt xa ngoài hiểu biết của bản thân bà.

“Dù vậy, Mẹ hi vọng một ngày nào đó con sẽ tìm được một người đàn ông có thể cân bằng bản tính của con với sự nhiệt tình và phóng khoáng hơn nhiều ngài Wray có vẻ có. Con là một cô gái quá là nghiêm túc, cục cưng Lydia của mẹ.”

“Con không nghiêm túc thế đâu” nàng phản đối.

Sara cười. “Khi con là một cô bé, mẹ đã cố gắng trong vô vọng dỗ ngọt con để vẽ những bức tranh cây cỏ và hoa lá, và thay vào đó con cứ khăng khăng vẽ những đường thẳng để chứng minh sự khác biệt giữa góc tù và góc vuông. Khi chúng ta chơi với các hình khối và mẹ bắt đầu xây nhà và thị trấn với chúng, con chỉ cho mẹ làm sao để xây một hình chóp nhị diện—”

“Được rồi, được rồi”, Lydia cầu nhàu với cái nhe răng nhả nhử cực kỳ miễn cưỡng. “Nhưng điều đó chỉ giúp chứng minh tại sao Ngài Wray là hoàn hảo dành cho con. Chàng thích máy móc và vật lý và toán học. Thực tế, chúng con cùng nhau xem xét kỹ một bài viết về sự khả thi của xe cộ sử dụng năng lượng từ lực đẩy hơi nước. Không cần thiết dùng ngựa.

“Thú vị đấy,” Sara để ý một cách thờ ơ, dẫn Lydia đi xa khỏi lối đi lát gạch và uốn khúc vào cánh đồng hoa dại trải dài ra phía khu vườn trái cây nhỏ.

Khi Sara nhắc vạt váy cao hơn mắt cá chân và lội qua chiếc thảm dày được dệt bởi hoa thủy tiên tím và trắng, tia nắng mặt trời nhảy múa trên mái tóc màu hạt dẻ của bà, bà trông trẻ hơn nhiều một thiếu phụ bốn-mười-lăm. Bà dừng lại hái một cụm violet và hít vào mùi hương nồng nàn của nó. Đôi mắt xanh long lanh của bà nhìn chăm chú vào Lydia trên thảm hoa đầy những điểm lấp lánh. “Trong tất cả những lần bàn luận về máy móc và toán học, ngài Wary có bao giờ hôn con chưa?”

Lydia cười lớn vì câu hỏi. “Mẹ thật là không đúng khi hỏi con gái mình những điều những thế.”

“Chà, cậu ta có không?”

Hiển nhiên là, Wray đã hôn Lydia vài lần, và Lydia đã thấy nó cũng khá thú vị. Tất nhiên, nàng đã sống một cuộc sống được che chở kỹ lưỡng, và nàng không có tí so sánh cơ bản nào, ngoại trừ...

Bắt chợt hình ảnh Jake Linley hiện ra trong tâm trí nàng, mái tóc đen ánh vàng của chàng cúi xuống nàng...ngọn lửa ngọt ngào, đen tối từ nụ hôn của chàng, khoái cảm từ bàn tay của chàng trên cơ thể nàng... và Lydia phải đẩy bật cái ý nghĩ đó đi ngay lập tức, như nàng đã đẩy nó đi hàng ngàn lần trước đó. Buổi tối hôm đó là một thứ dị thường mà nàng sẽ cố hết sức để quên đi. Linley đã chỉ chơi đùa với nàng – nụ hôn đó không gì hơn là một trò đùa nghịch được kích động bởi một ly quá nhiều brandy. Nàng đã không hề gặp Linley tí nào trong ba tháng sau đó, và khi họ gặp nhau lần tới, nàng sẽ giả vờ đã quên hết mọi thứ về phân đoạn đó.

“Có ả.” Nàng thú nhận với mẹ mình, “ngài bá tước đã hôn con, và nó rất dễ chịu.”

“Mẹ mừng khi nghe điều đó.” Sarah để những cánh hoa violet rơi xuống qua các ngón tay bà thành một cuộc trình diễn rực rỡ của các cánh hoa rung rinh. Bà cọ xát các đầu ngón tay được xúc nước hoa ra sau tai bà và phóng một cái liếc tình quái tới Lydia. “Mẹ sẽ không ước đám cưới của con chủ yếu về bản chất là do

trí não. Có rất nhiều niềm vui tìm thấy được trong vòng tay của người chồng, nếu anh ta là người đàn ông thích hợp.”

Lydia đã hầu như không biết cách nào để đáp lại. Bất chợt nàng cảm thấy hơi nóng tụ lại trên hai gò má và tai. Mặc dù Sarah rất kín đáo về những vấn đề như thế này, chuyện bố mẹ Lydia là một cặp đôi nồng nàn khá là rõ ràng. Có những lần bố nàng nói những lời bình luận bóng gió ở bàn ăn sáng khiến Sarah phun phì phì trong tách trà... những lần khi cửa phòng ngủ của họ bị khóa không thể giải thích được vào giữa ngày... và rồi có những cái liếc mắt bí mật mà bố nàng thỉnh thoảng gửi cho mẹ nàng, bằng cách nào đó cùng một lúc vừa quỷ quyệt vừa dịu dàng. Lydia phải thú nhận rằng Wray chưa bao giờ nhìn nàng theo cách ấy. Tuy nhiên, rất hiếm người từng trải nghiệm được loại tình yêu mà bố mẹ nàng chia sẻ.

“Mama, con biết mẹ đang ước mong điều gì,” Lydia đã nói với một tiếng thở dài rầu rĩ. “Mẹ muốn tất cả những đứa con của mẹ đều tìm được tình yêu đích thực, như mẹ và Papa có. Nhưng tỷ lệ điều đó xảy ra với con chỉ xấp xỉ một trên bốn trăm nghìn.”

Đã quen thuộc từ lâu với thói quen chuyển hóa mọi thứ thành số của con gái, Sara mỉm cười. “Làm sao mà con quyết định được điều đó thế?”

“Con đã bắt đầu với số đàn ông đủ tư cách ở nước Anh, và ước lượng số người bọn họ có thể thích hợp với con về điều kiện độ tuổi, sức khỏe, vân vân. Rồi con ước định số lượng khả năng có thể gặp gỡ mỗi người trong số họ, bằng cách quan sát những mẫu ngẫu nhiên trong những cặp người quen đã cưới nhau của chúng ta. Ít nhất một nửa đã rơi vào trạng thái lạnh nhạt với người kia, một phần ba đã bị chia lìa bởi cái chết hoặc ngoại tình, và phần còn lại tạm bằng lòng, nhưng đó không phải điều mà mọi người gọi là bạn tâm giao. Căn cứ vào tính toán của con, cơ hội tìm thấy tình yêu đích thực so với tổng số khả năng có thể cho quá trình săn tìm chồng là một trên bốn trăm nghìn. Và với tỷ lệ như thế, con tốt hơn hết là nên cưới một ai đó như bá tước Wray, thay vì chờ đợi một tia sét có thể chẳng bao giờ xảy ra.

“Trời ơi.” Sarah đã kêu lên, rõ ràng là hoảng sợ. “Lydia, mẹ không thể nghĩ ra bằng cách nào mà một đứa con của mẹ lại trở nên quá hoài nghi như thế.”

Lydia toe toét. “Con không hoài nghi, Mama. Chỉ thực tế thôi. Và con đã nhận nó từ Papa.”

“Mẹ e là thế” Sara đã nói, hướng cái nhìn của bà lên trời trong chốc lát, như thể đang trong lời thỉnh cầu tới một vài vị thánh lơ đãng nào đó.

“Con yêu, bá tước Wray đã bao giờ bảo con rằng ngài ấy yêu con chưa?”

“Chưa ạ, nhưng điều đó có thể đến một lúc nào đó.”

“Hmmm,” mẹ nàng nói, chăm chăm nhìn nàng hồ nghi.

“Và nếu không,” Lydia đã nói đầy vui vẻ, “Con sẽ có tất cả thời gian con muốn dành cho việc nghiên cứu toán học của con.” Nhìn thấy Sara biểu lộ lo lắng đến thế nào bởi sự bất cần của nàng, Lydia đã đến và ôm bà một cách hấp tấp. “Mama, đừng lo lắng.” Nàng nói trong mái tóc hương hoa của mẹ nàng. “Mọi thứ đều sẽ ổn cả. Con sẽ rất, rất hạnh phúc với bá tước Wray. Con hứa đấy.”

Sara ngâm mình trong một bồn tắm bằng sứ cỡ lớn, hy vọng rằng làn nước bốc hơi sẽ giúp xoa dịu sự căng thẳng trên đôi vai và lưng bà. Phòng tắm lát đá được thắp sáng bởi một chiếc đèn duy nhất, ánh hồng dịu chiếu sáng nhẹ nhàng qua quả cầu kính chạm khắc. Thở dài, bà ngả đầu nghỉ ngơi trên mép bồn tắm bằng gỗ dái ngựa, và cân nhắc xem phải làm gì với Lydia. Những đứa con khác của bà, Nicholas, Ash, Harry và Daisy, luôn mắc vào các tình thế khó xử rồi khéo léo thoát ra được mọi rắc rối. Lydia, ngược lại, rất trách nhiệm, thực tiễn, và kiểm soát bản thân, sở hữu một cái đầu dành cho những con số có thể tranh đua được với bố nàng.

Kể từ ngày ra mắt của con bé hai năm trước đây, Lydia đã giữ những người theo đuổi nó không lại gần với sự thân thiện bạn bè đã khiến cho rất nhiều chàng trai trẻ thất vọng quả quyết rằng con bé được làm từ băng đá. Điều đó xa hẳn sự thật. Lydia là một cô bé ấm áp và giàu tình cảm, với một kho dự trữ niềm đam mê sâu sắc đang chờ đợi người đàn ông duy nhất đến mở khóa. Không may là, bá tước Wray không phải người đó. Thậm chí sau sáu tháng tìm hiểu, cậu ta và Lydia không hề tỏ ra tí dấu nào là rơi vào tình

yêu. Với Sara, mối quan hệ thân tình của họ dường như giống của chàng trai em gái hơn là của hai người yêu nhau. Nhưng nếu Lydia đã bằng lòng với sự sắp xếp này – và con bé chắc chắn là có vẻ như thế - liệu đề nghị bất kỳ sự phản đối nào có là đúng đắn? Khi còn là một phụ nữ trẻ, Sara đã được cho phép tự do tìm kiếm người chồng của mình, và sự lựa chọn của bà đã trái hẳn mọi thông lệ dù là trên tiêu chuẩn của bất kỳ ai. Lydia chần chừ xứng đáng được nhận cùng cơ hội đó.

Nghĩ lại về những ngày tìm hiểu với Derek Craven, Sara hơi trượt xuống thấp hơn vào bồn nước, trong khi các ngón chân bà vấp vớ đẩy bọt xà phòng từ bên này sang bên kia bồn nước. Trước đó Derek đã là chủ của một câu lạc bộ đánh bạc khét tiếng nhất nước Anh, xây dựng nên cả một gia tài bằng cách khai thác tính háms lợi từ những vị bảo trợ quý tộc của ông. Đến lúc Sara gặp ông, Derek đã là một hình mẫu huyền thoại, một tên con hoang không một xu dính túi cuối cùng lại trở thành người đàn ông giàu nhất London. Không một ai, kém hơn hết là bản thân Derek, lại quả quyết rằng ông là một đám khả thi cho một phụ nữ trẻ thanh tao như Sara đã từng. Tuy nhiên họ đã bị hút về nhau không thể cưỡng lại, quá tuyệt vọng cần đến nhau để có thể có những lựa chọn khác.

Đây chính là điều khiến bà bận tâm về Lydia và bá tước Wray, Sara nhận ra. Người ta sẽ có cảm giác là mối quan hệ của chúng sẽ luôn duy trì ở mức độ thờ ơ an toàn. Tất nhiên, Sara nhận thức rất rõ rằng ở tầng lớp trên sự kết hợp vì tình yêu được xem như là của giới tỉnh lẻ vô vị. Tuy nhiên, bà xuất thân từ vùng quê, được nuôi dưỡng dưới sự dịu dàng âu yếm của hai ông bố bà mẹ yêu nhau sâu sắc. Khi còn là một phụ nữ trẻ bà đã mong muốn tìm thấy điều đó cho chính mình, và là một người mẹ, bà chắc chắn không muốn kém hơn cho những đứa con của mình.

Sara quá chìm đắm trong ý nghĩ của mình đến nỗi bà đã không nghe thấy tiếng người bước vào phòng tắm. Bất chợt bà bị ngạc nhiên bởi bóng một chiếc áo gi lê vèo qua chiếc ghế gỗ ở góc phòng...theo sau ngay lập tức bởi một cái ca vát lụa đen. Khi bà bắt đầu ngồi dậy, một đôi cẳng tay cơ bắp trượt quanh bà từ đằng sau, và bà cảm thấy khuôn miệng dịu dàng của chồng bà ở bên tai. Chạm rai ông kéo bà dựa lại vào thành ấm áp của chiếc bồn tắm sứ.

“Ta nhớ em, thiên thần,” ông thì thầm.

Mỉm cười, Sara thư giãn dựa lại vào ông và đùa nghịch với mép ống tay áo mi đã bị xắn lên của ông. Derek đã rời khỏi London trong ba ngày vừa rồi, thương lượng một thỏa thuận giữa công ty điện tín của ông với một hãng đường sắt Nam Western để thiết lập một đường điện tín mới dọc theo tuyến đường ray. Mặc dù bà đã giữ cho mình bận rộn với sự vắng mặt của ông, những ngày – và đêm – đó quả thực dường như rất dài.

“Chàng về muộn,” bà nói, giọng bà chớp dấu hiệu tán tỉnh. “Em đã mong chàng trở lại vào giờ ăn. Chàng đã để nhỡ một món cá tầm rất ngon.”

“Vậy thì ta sẽ phải ăn nàng.” Đôi bàn tay to lớn của ông ngập sâu xuống làn nước..

Rúc rích, Sara quay lại đối mặt với ông, và miệng bà ngay lập tức bị tóm lại trong một nụ hôn tìm kiếm khuấy động hơi thở của bà và thúc đẩy nhịp tim của bà tới một nhịp điệu cấp bách mới. Những ngón tay bà ôm chặt lấy mặt phẳng vững chãi ở vai ông cho đến khi lớp vải ở áo ông ướt nước. Khi môi họ tách ra, một tiếng thở dài cách quãng nhẹ thoát ra từ miệng bà, và bà nhấc đôi lông mày lên để nhìn chăm chăm vài đôi mắt xanh lục rực rỡ của Derek. Bà đã sống với ông hơn hai mươi năm, tuy nhiên cái nhìn chăm chăm mạnh mẽ, trơ tráo đó vẫn chưa bao giờ thất bại trong việc khiến các giác quan của bà biến đổi thành linh sang trạng thái kích động đầy khoái cảm.

Derek nâng niu hai bên mặt bà, ngón tay cái của ông chải vuốt vệt nước lổm đổm trên gò má rực rỡ của bà. Ông là một người đàn ông cao to, tóc đen, với một vết sẹo trên trán thêm vào một vẻ xù xì dễ chịu lên khuôn mặt đẹp trai của ông. Bề ngoài, những năm tháng trôi đi chỉ gây ra một ít thay đổi với ông, ngoại trừ dẹt thêm vài sợi bạc lên chỗ tóc ở hai bên thái dương. Và như thường lệ, ông sở hữu một vẻ quyến rũ quý quái thường ru ngủ con người ta quên mất cái bản chất cướp bóc ẩn núp bên dưới vẻ ngoài tao nhã của ông.

Ánh mắt chăm chú cảnh giác của Derek lướt khắp mặt bà. “Có vấn đề gì vậy?” ông hỏi, nhạy cảm với từng sắc thái biểu lộ của bà.

“Không có gì, thực đấy. Chỉ là...” Sara dừng lại và rúc má bà vào vòng ôm ấm áp của lòng bàn tay ông. “Em đã nói chuyện với Lydia khi chàng đi vắng. Con bé thoải mái thừa nhận rằng nó không hề yêu bá tước Wray – và dấu sao nó cũng đã quyết tâm cưới cậu ta.”

“Sao lại thế?”

“Lydia đã quyết định rằng nó chắc hẳn sẽ không bao giờ tìm thấy được một người tâm giao, và do đó nó nên chọn một người chồng dựa trên những cân nhắc thực tế. Con bé quả quyết rằng tỷ lệ một người nào đó giành được tình yêu đích thực là không đáng kể.”

“Con bé hẳn là đúng về điều đó.” Derek bình luận.

Lùi lại khỏi ông, Sara cau mày. “Chàng có ý nói là chàng không mong con cái chúng ta sẽ được hạnh phúc trong hôn nhân như chúng ta ư?”

“Ta không mong kém hơn, cho từng đứa một trong số chúng. Nhưng không, ta không cần thiết phải mong chờ rằng mỗi đứa đều tìm được tình yêu đích thực.”

“Chàng không ư?”

“Một người đàn ông hoặc phụ nữ có thể dành cả đời tìm kiếm một người bạn tâm giao và không bao giờ có thể tìm thấy. Theo quan điểm của ta, Lydia rất khôn ngoan khi chọn món hàng ưu tú như Wray, hơn là chờ đợi cho đến khi những lựa chọn tốt nhất đều đã đi cả. Ta sẽ bị nguyên rửa nếu các đứa cháu của ta được gây giống từ một tên đào mỏ ba sao nào đó.”

“Ôi, trời ơi là trời.” Sara kêu lên với một tràng cười bị kìm lại. “Giữa chàng và Lydia, em không biết là ai làm bức mình hơn nữa. Thế còn về hy vọng, lãng mạn và phép màu thì sao? Những thứ không thể giải thích được bằng khoa học hay là đo đạc được bằng những phép tính toán học.” Với tay ra mép bồn tắm, bà đùa nghịch với sợi lông sẫm màu bị cổ áo để hở của ông làm lộ ra. “Em đã chờ đợi tình yêu đích thực của mình, và hãy xem đã nó đã cho em cái gì.”

Trượt tay ra sau cổ bà, Derek thúc giục mặt bà lại gần ông hơn. “Nó cho nàng hai mươi năm hôn nhân với một tên vô lại tàn nhẫn không thể rời tay khỏi người nàng.”

Hơi thở của bà bật mạnh ra với một tràng cười. “Em đã học được cách sống chung với điều đó.”

Miệng của ông lướt đến cái hõm nhỏ đằng sau tai bà, trong khi các đầu ngón tay ông lang thang trên bờ vai ướt đầm của bà. “Nói ta nghe nàng muốn ta làm gì với Lydia,” chàng nói bên làn da bà.

Sara lắc đầu và thở dài. “Không còn làm gì được nữa. Lydia đã đã quyết định rồi, và người ta hiếm có khi nào có thể chê trách sự lựa chọn của nó. Giờ em cho rằng em sẽ phải để mọi thứ vào bàn tay của số mệnh.”

Bà cảm thấy Derek mỉm cười bên cổ bà. “Không có gì sai trái trong việc trao cho số mệnh một cái thúc theo hướng đúng đắn cả. Nếu cơ hội tự mình hiện ra.”

“Hmmm,” Cân nhắc những khả năng khác nhau, Sara nhặt lên một cục xà bông và xoay nó giữa hai lòng bàn tay.

Derek đứng dậy và cởi áo sơ mi ra. Ông để chiếc áo rơi xuống sàn nhà, để lộ một thân mình cơ bắp rắn chắc, mạnh mẽ và một bộ ngực phủ đầy lông. Cái nhìn chăm chăm nóng bỏng của ông trượt dọc theo đường nét cơ thể mờ nước của bà. “Nàng đã xong việc tắm tấp của mình chưa?”

“Chưa.” Sara mỉm cười khiêu khích, chạy bàn tay xà phòng dọc theo chân bà.

Bàn tay ông chuyển tới mở khuy quần. “Vậy thì tốt hơn là nàng nên được chuẩn bị cho sự bầu bạn đấy,” ông nói, và dấu hiệu cảnh cáo trong giọng ông khiến bà run rẩy đầy kích thích.

2. Chương 2

Trong hai ngày nữa, Lydia sẽ trở thành phu nhân Wray. Lễ kỷ niệm kéo dài một tuần đã bắt đầu ở điền trang Craven, với các bữa tiệc, vũ hội cùng những bữa ăn xa hoa mỗi tối. Vào chủ nhật, các sự kiện sẽ kết lại với một lễ cưới trong nhà nguyện của gia đình. Các khách mời đã đến từ khắp nước Anh và châu Âu để tham dự, cho đến khi mọi ngôi nhà tư, nhà tranh cho khách và nhà trọ ở vùng Herefordshire đều được nhét kín. Hai mươi phòng khách trong trang viên Craven đều được lấp đầy và những người hầu tạm thời tụ tập ở dưới hầm nhà như ong trong tổ.

Đối với Lydia dường như mọi câu hỏi nhằm đến nàng dạo gần đây đều tập trung quanh chủ đề trạng thái thần kinh của nàng, đa số trông mong rằng bất kỳ một quý cô trẻ đứng đắn nào cũng nên chịu đựng tâm trạng lo âu của nàng dâu. Không may là Lydia cảm thấy khá bình tĩnh – một lời tuyên bố dường như làm xôn xao tất cả những người đã từng nghe thấy nó. Nhận thức được rằng sự bình tĩnh của nàng bằng cách nào đó có thể làm xấu thanh danh bá tước Wray, Lydia cố dựng ra một cơn nhưc nhối xao xuyến, rùng mình, run rẩy hoặc co giật, tất cả đều không có ích lợi gì cả.

Vấn đề là, cưới bá tước Wray quá lý trí đến nỗi Lydia không thấy có lý do gì để bồn chồn với bất kỳ chuyện gì. Nàng thậm chí còn không lo lắng về đêm tân hôn, vì mẹ nàng đã giải thích những vấn đề đó theo một cách đã cướp hết mọi điều huyền bí đáng sợ của chúng. Và nếu Wray chứng tỏ rằng cũng tinh thông về chuyện làm tình như với chuyện hôn hít, Lydia khá mong chờ là sẽ thích thú cái kinh nghiệm đó.

Điều duy nhất làm Lydia phiền lòng là toàn bộ cái trò giải trí trời đánh này. Thông thường nàng quen với những ngày yên tĩnh, trong những ngày đó nàng có thể ngẫm nghĩ và tính toán bao lâu tùy nàng muốn. Giờ đây, sau xấp xỉ một trăm và hai mươi giờ yến tiệc không ngừng nghỉ, nâng cốc, trò chuyện, cười đùa và nhảy nhót, Lydia đã có quá đủ. Trí óc nàng đang sôi sục những ý tưởng không liên quan tí nào đến lãng mạn hay đời sống vợ chồng cả. Nàng muốn làm cho xong đám cưới và được tự do làm việc với dự án mới nhất của mình.

“Lydia,” Wray quở trách đầy thích thú khi chàng cắt ngang nỗ lực viết vài ghi chép lén lút của nàng trong một dạ tiệc lớn tối thứ sáu. “Lại làm việc với các phép toán của nàng phải không?”

Với vẻ có lỗi Lydia nhét lại một mảnh giấy và mẩu bút chì vào trong một túi xách lụa đính tua nhỏ vừa đựng đưa ở tay nàng. Nàng ngược lên nhìn Wray, dáng vóc cao lêu nghêu của chàng vượt hẳn lên nàng. Như thường lệ, vẻ ngoài của chàng không che vào đâu được. Mái tóc đen mềm mượt của chàng ánh lên với một lớp mỏng sáp bôi, bộ cánh buổi tối được cắt may đặc biệt, và nút thắt trên chiếc cà vạt lụa đen của chàng được điều chỉnh hoàn hảo.

“Em xin lỗi,” Lydia nói với một nụ cười bên lên. “Nhưng thưa đức ngài, em vừa mới có một ý tưởng thú vị nhất về cỗ máy phân tích xác suất.”

“Đây là một buổi vũ hội.” Chàng bảo nàng với các ngón tay ve vẩy trên đùa. “Nàng được mong chờ là sẽ nhảy. Hay là nói chuyện tầm phào. Hoặc là nấn ná ở bàn đồ ăn nhẹ. Có thấy tất cả những quý nàng trẻ tuổi đều đang tận hưởng chính mình không? Đó là những gì nàng nên đang làm mới phải.”

Lydia thở dài gắt gỏng. “Em đã làm tất cả những điều đó trong suốt hai giờ, với ít nhất là bốn giờ nữa phải trải qua trước khi buổi tối kết thúc. Em đã có cùng một cuộc đối thoại với mười người khác nhau, và em phát chán lên với việc thảo luận về thời tiết và tình trạng thần kinh của em rồi.”

Wary mỉm cười. “Nếu nàng trở thành một nữ bá tước, nàng tốt hơn hết nên quen với điều đó. Là một cặp đôi mới cưới, chúng ta sẽ giao du với xã hội khá nhiều khi mùa vũ hội bắt đầu đấy.”

“Thật đáng yêu,” Lydia nói, và chàng cười thâm.

“Đến đây đi bộ với ta nào.”

Nhận lấy cánh tay chàng, Lydia đi cùng với Wray trong một cuộc tản bộ bình thản xuyên qua rìa phòng giải trí. Bất cứ nơi đâu họ tới, họ đều được chào đón với những nụ cười tán thưởng và những lời chúc tụng rì rầm. Lydia biết rằng họ tạo nên một cặp đôi hấp dẫn, cả hai đều mảnh dẻ và tóc đen. Rõ ràng là Wray là một người đàn ông có học vấn uyên thâm, với nước da trắng, cái trán quý tộc và bàn tay được chăm sóc kỹ lưỡng. Không có gì chàng thích hơn là những cuộc trò chuyện phức tạp kéo dài, liên quan đến những chủ

đề rộng lớn đa dạng. Chàng là một vị khách được các bữa tiệc ăn tối sẵn đón, ở đó chàng sẽ làm cả bàn ăn vui thích với sự pha trộn hoàn hảo giữa tài dí dỏm và học vấn uyên bác. Những hiểu biết học thuật hời hợt của chàng được coi đánh giá cao với sự tán đồng nói chung, vì một quý ông có thể theo đuổi sở thích của mình chừng nào chàng ta còn duy trì là một kẻ tài tử và không tìm cách kiếm tiền từ chúng.

Họ dừng lại để trò chuyện với một nhóm bạn, và Lydia nhe răng cười thiếu não khi nàng thấy toàn bộ dấu hiệu cho thấy Wray đang yên vị trong một cuộc thảo luận dài dằng dặc. Sử dụng chiếc quạt lụa của nàng như một màn che, nàng rướn lên trên mũi chân để thì thầm với chàng. “Đức ngài....hãy trốn đi đâu đó cùng nhau và tìm một chỗ riêng tư. Nhà kính, hoặc vườn hồng.”

Bá tước mỉm cười và lắc đầu, trả lời bằng tông giọng thấp để không ai nghe thấy được. “Tuyệt đối không. Bố nàng có thể tìm ra.”

“Chàng không thực sự e ngại ông đấy chứ, phải không?” Lydia hỏi với một nụ cười hoài nghi.

“Ông làm ta sợ,” Wray thú nhận. “Thực tế thì, trong tất cả những điểm Linley đã đưa ra khi cậu ấy khuyên ta đừng cầu hôn nàng, đấy là điểm khó bắt bẻ nhất.”

“Gì cơ?” Lydia nhìn chàng chằm chằm với miệng há ra vì ngạc nhiên.

“Bác sĩ Linley nào – người già, hay người con?”

“Người con,” Wray đáp lại với một cái nhún vai. “Chết tiệt, ta không có ý để nó lộ ra. Có lẽ nàng sẽ rất tử tế nếu bỏ đi lời bình luận cuối cùng đó -”

“Em chắc chắn sẽ không!” Nàng cau mày trước cái khám phá đó. “Bác sĩ Linley đã khuyên chàng không đính hôn khi nào, và những lý do của chàng ta là gì? Cái tên quá quái đó, em sẽ rất mừng khi được nói với hắn-”

“Lydia, im nào.” Wray khuyên răn nhẹ nhàng. “Có người sẽ nghe thấy mất. Đó không là gì cả, chỉ là một cuộc trò chuyện ngắn ngủi bọn ta có trước khi ta tiếp cận cha nàng để hỏi xin bàn tay của nàng. Ta ngẫu nhiên đã đề cập với Linley rằng ta sẽ cầu hôn với nàng, và cậu ta đã trao quan điểm của mình về vấn đề đó.”

“Quan điểm tiêu cực, em kết luận là thế.” Khi Lydia đấu tranh để kiểm soát cơn nóng giận của mình, nàng cảm thấy một lớp màu lan lên mặt và cổ nàng. “Lý do phản đối của chàng ta là gì?”

“Ta không nhớ.”

Sự tức giận gần như bóp nghẹt nàng. “Có, chàng có nhớ. Ôi, đừng làm quý ông một lần này thôi, và kể cho em đi!”

Wray lắc đầu và đáp lại cứng rắn. “Ta đáng nhẽ không nên quá bắt cấn với ngôn từ của mình như thế. Chuyện những lý do phản đối của Linley là gì không quan trọng, và của bất kỳ ai cũng vậy. Ta đã quyết tâm có nàng như người vợ của mình, và thế là đủ.”

“Đã quyết tâm?” Lydia lặp lại, làm một vẻ mặt khô hời.

Wray chạm vào khuỷu tay đeo găng của nàng. “Chúng ta hãy tham gia với những người khác.” Chàng thúc giục. “Chúng ta sẽ có tất cả thời gian trên thế giới này để trò chuyện riêng tư sau khi chúng ta làm đám cưới.”

“Nhưng đức ngài...”

Chàng đẩy nàng đi tới nhóm bạn, và họ đều tiến lên để trò chuyện với sự biếng nhác thư giãn. Lydia cảm thấy không thể nào mà giữ sự chú ý của nàng tập trung vào cuộc trò chuyện được. Nàng ngột ngạt và bốc khói một cách thâm lặng, trở nên ngày càng tức giận. Thậm chí trước chuyện này, nàng đã xem Jake Linley là tên đàn ông chộc tức nhất mà nàng từng biết. Làm sao anh ta dám can ngăn bá tước đừng cưới nàng! Nàng băn khoăn không biết anh ta đã nói gì với Wray – không nghi ngờ gì là thực ra anh ta đã khiến nàng giống như một cuộc giao kèo tồi tệ.

Linley không hề làm gì trừ việc nhạo báng và chộc tức Lydia suốt từ khi họ gặp nhau bốn năm trước, khi nàng bị trặc mắt cá chân ở một trận quần vợt sân cỏ. Đó là giữa một bữa tiệc cuối tuần ở điền trang của

một người bạn, rất nhiều gia đình nổi bật ở Herefordshire đã được mời đến đó. Sau khi Lydia tự làm mình bị thương sau một quả vô lê đầy sức mạnh, em trai nàng Nicholas đã giúp nàng tập tễnh ra chỗ bóng râm của một cây gỗ thích sum suê.

“Em tin rằng nhà Linleys có ở đây.” Nicholas đã bảo nàng thế, cẩn thận dìu nàng xuống một tấm vải trải rộng trên thảm cỏ mượt mà bên cạnh bữa picnic còn sót lại mà họ đã tận hưởng trước đó. “Chị ngồi đây trong khi em đem bác sĩ về nhé.” Bác sĩ Linley già là một người đàn ông tốt bụng và đáng tin cậy, đã đỡ đỡ cho hai đứa con út của nhà Craven.

“Nhanh lên nhé,” Lydia bảo cậu, và xoay xổ nặn ra một nụ cười toe toét đầy đau đớn khi nàng nhìn thấy ba quý ông trẻ háo hức tiến đến. “Chị sắp bị bao vây rồi.”

Nicholas đã cười toe toét, bất chợt trông ý hệt như bố họ vậy. “Nếu bất kỳ người nào trong số họ cố kiểm tra mắt cá chân của chị, chỉ cần trông thật buồn nôn và đe dọa sẽ tổng hết đồng nôn mửa lên người anh ta.”

Khi em trai nàng chạy vội vàng lên đồi tới ngôi nhà chính, Lydia quả thực đã thấy mình dưới sự vây hãm của những người theo đuổi hăng hái. Nàng không thể làm gì ngoài việc ngồi đó trong khi cả đám đàn ông quây rây nàng, một người rót một cốc nước, người khác ấn một miếng vải ẩm vào trán nàng, người khác thì căng cánh tay ra sau lưng nàng để đề phòng trường hợp nàng cảm thấy chóng mặt.

“Tôi hoàn toàn ổn,” nàng đã phản đối, bị sự chú ý của họ làm cho ngột ngạt. “Chỉ là một cái mắt cá chân bị trặc – không, ngài Gilbert, không cần phải nhìn nó – làm ơn, tất cả các vị -”

Bỗng nhiên ba chàng trai trẻ mãnh liệt đã bị xùy sang bên bởi một giọng đàn ông vui vẻ. “Đi tiếp đi, cả ba người các chàng. Tôi sẽ lo cho tiểu thư Craven.” Bất đắc dĩ họ cúp đuôi và chạy mất, và người mới đến hạ thấp đùi xuống trước Lydia.

Trong một khắc nàng thực đã quên mất cơn đau nhức nhối ở chân nàng khi nhìn chăm chăm vào đôi mắt xám rộp lông mày đen của người đàn ông lạ. Mặc dù chàng ăn mặc chỉnh chu, chàng vẫn hơi lộn xộn một tí, cà vạt hơi quá lỏng, áo khoác không được là phẳng. Chàng trông lớn hơn nàng khoảng mười tuổi, sở hữu một thể chất đàn ông khiến nàng cảm thấy hấp dẫn vô cùng. Thỉnh thoảng, những người đàn ông đặc biệt đẹp trai dường như hơi chút ngớ ngẩn, có lẽ thậm chí còn hơi giống đàn bà, trong sự hoàn mỹ về thể chất. Nhưng người này tất cả đều đàn ông, với nét mặt buồn rầu táo bạo, và mái tóc dày màu lúa mì được cắt ngắn sau cổ chàng. Chàng mỉm cười với nàng, hàm răng lóe sáng trên làn da rám nắng.

“Ngài không phải bác sĩ Linley,” Lydia đã nói thế.

“Có, là tôi.” Chàng mở rộng bàn tay ra với nàng, vẫn đang mỉm cười.

“Bác sĩ Jake Linley. Bố tôi gửi tôi đến thay ông, vì ông đang chìm sâu trong một cốc rượu poocoto và không thích thú với việc đi bộ xuống đồi.”

Những ngón tay của Lydia đã được bao bọc trong một cái siết tay cứng cáp đã truyền một làn sóng xúc động mạnh mẽ đầy dễ chịu dọc cánh tay nàng. Chúa nhân từ, nàng đã nghe các giai thoại về đứa con trai lớn hăng hái của vị bác sĩ già, nhưng trước đây nàng chưa gặp bao giờ gặp chàng. “Ngài là đứa con với danh tiếng quý quái.” Nàng nói.

Thả tay nàng ra, chàng đánh giá nàng với một đôi mắt đang cười. “Ta hy vọng nàng không phải loại người đánh giá một người đàn ông qua danh tiếng của họ.”

“Không hề,” nàng bảo chàng. “Những người đàn ông có tiếng xấu thường thú vị hơn những người đáng kính.”

Ánh mắt mãnh liệt của chàng đi dọc người nàng đánh giá nhanh chóng nhưng kỹ lưỡng, nhìn chăm chăm vào mái tóc đen gọn sóng đang rối loạn của nàng, và kết thúc ở chỗ các ngón chân nàng thò ra từ dưới đồng lăn tăn của chiếc váy trắng xếp nếp. Một góc miệng chàng nhướn lên trong một nụ cười đồ dảnh nửa miệng. “Em trai nàng nói rằng nàng đã làm chân mình bị thương. Ta có thể nhìn một cái không?”

Bỗng nhiên miệng của Lydia trở nên khô khốc. Trong đời nàng chưa từng bị bất kỳ ai làm cho yếu đuối đến vậy. Cầm nàng đã hạ xuống trong một cái gập gối, và nàng gồng mình ngồi im khi Jake Linley túm lấy viền váy của nàng và dịch nó lên vài inch. Nét mặt chàng trở nên chăm chú, cử chỉ của chàng không hề

riêng tư, nhưng nàng lại cảm thấy tim mình bắt đầu luyên thuyên điên cuồng trong lồng ngực y như lúc đầu. Nàng liếc nhìn cái đầu cúi xuống của chàng, trong khi các tia nắng đã xuyên qua tán lá thích và khiến tóc chàng rực rỡ với mọi sắc thái từ vàng đến hổ phách sẫm. Đôi bàn tay to lớn, dịu dàng của chàng di chuyển trên chân nàng.

“Chỉ là một chỗ bong gân nhẹ,” chàng đã nói. “Ta sẽ khuyên nàng để nó nghỉ ngơi trong vài ngày tới.”

“Được rồi,” nàng nín thở đáp lại.

Chàng khéo léo bằng chỗ mắt cá chân sưng lên với một chiếc khăn ăn chàng lấy trộm từ một cái rổ picnic gần đó. “Túi đồ nghề của ta đang ở trong nhà,” chàng thì thầm. “Nếu nàng cho phép ta mang nàng vào trong, ta sẽ bằng mắt cá chân nàng lại một cách đúng đắn và chườm thêm tí đá... và cho nàng vài thứ chống cơn đau, nếu nàng thích.”

Lydia đã đáp lại bằng một cái gật ngó ngắn. “Em xin lỗi vì rắc rối như thế.” Nàng đã thở dốc khi chàng cẩn thận nhấc nàng lên dựa vào ngực chàng. Cơ thể chàng cứng cáp và rắn chắc, đôi vai chàng cường tráng dưới bàn tay nàng.

“Không hề,” chàng đáp lại vui vẻ, điều chỉnh cánh tay chàng vòng quanh nàng. “Giải cứu những cô gái bị thương là trò giải trí ưa thích nhất của ta.”

Trước sự tui nhục vĩnh viễn của Lydia, cuộc gặp gỡ đầu tiên với Jake Linley đã khởi đầu một trạng thái mê đắm cuồng dại kéo dài xấp xỉ khoảng bốn tiếng đồng hồ. Tối muộn trong ngày, nàng tình cờ nghe lỏm được một cuộc trò chuyện vụn vặt giữa chàng và một vị khách nam khác ở bữa tiệc cuối tuần.

“Quý thật, Linley,” vị khách đã nhận xét, “giờ tôi đã hiểu tại sao cậu trở thành bác sỹ rồi. Cậu xoay sở để luồn dưới váy mọi phụ nữ hấp dẫn nhất London, bao gồm cả con gái của Craven.”

“Chỉ trong ý nghĩa nghề nghiệp thôi,” Linley đã đáp lại nhạo báng. “Và tôi đảm bảo với anh, tôi hoàn toàn không có hứng thú với tiểu thư Craven.”

Lời bình luận đó đã làm làm đau đớn và xúc phạm Lydia, làm xẹp những tưởng tượng lãng mạn của nàng một cách đột ngột khó chịu. Từ đó trở đi, mỗi lần họ gặp nhau Lydia đã đối xử với Linley bằng sự lạnh lùng. Qua các năm, ác cảm lẫn nhau của họ đã tăng lên đến mức họ không thể ở cùng một phòng mà không lao vào một cuộc cãi lộn khiến cho mọi người khác phải chạy nhón nháo tìm chỗ trốn. Lydia đã cố thờ ơ với chàng, nhưng có thứ gì đó về chàng đã khiêu khích đến tận đáy tâm hồn nàng. Khi nàng ở cùng chàng, nàng thấy mình nói những điều nàng không định nói, và nghiền ngẫm những cuộc gặp gỡ nóng nảy của họ rất lâu sau khi họ đã tách đi. Trong một trong những trận chiến của họ, Linley đã tặng cho nàng cái biệt danh điên tiết là “Lydia Logarit”, mà gia đình và bạn bè thỉnh thoảng vẫn thường chọc ghẹo nàng.

Và giờ thì anh ta đã cố ngăn cản sự hứa hôn của nàng với Wray.

Đau đớn và tức giận, Lydia một lần nữa nghĩ đến cái đêm cuộc hôn ước của nàng được tuyên bố... khoảnh khắc lạ lùng khi Linley hôn nàng, và sự hưởng ứng đáng xấu hổ của chính nàng với chàng. Nếu những hành động của chàng đã được trù định để chế nhạo và làm nàng bối rối, chàng đã thành công rực rỡ.

Mang ý nghĩ của nàng quay lại thực tại, Lydia đã quyết định rằng nàng không thể chịu nổi thêm một khắc luyên thuyên ngốc nghếch nào nữa quanh nàng. Nàng đứng kiễng lên và thì thầm với vị hôn phu của mình. “Bá tước, đầu em đã bắt đầu đau nhức rồi, và em muốn tìm một chỗ yên tĩnh để ngồi.”

Bá tước xem xét nàng với một cái nhìn quan tâm. “Ta sẽ tháp tùng nàng.”

“Không,” nàng nói vội vàng, “không cần phải làm thế. Em sẽ đi đến một góc riêng tư nào đó. Em sẽ thích chàng ở lại với bạn bè chúng ta hơn. Em sẽ quay lại trong một tẹo nữa, khi nào em cảm thấy tốt hơn.”

“Rất tốt.” Một tia sáng chọc ghẹo lóe lên trong đôi mắt xanh dương của Wray. “Ta nửa nghi ngờ rằng tiểu thư Lydia Logarit thân yêu của ta sắp sửa trốn đi để suy nghĩ về vài phép tính toán học nào đó.”

“Đức ngài,” nàng phản kháng, cau mày trước cách sử dụng cái biệt danh đáng ghét.

Chàng cười thầm. “Ta xin nàng thứ lỗi, tiểu thư yêu quý. Ta không nên trêu chọc nàng như thế. Nàng có chắc là không muốn có người bầu bạn chứ?”

“Vâng, khá chắc chắn.” Lydia trao cho chàng một nụ cười khoan dung và rời khỏi chàng với một lời hứa sẽ sớm quay lại.

Khi tìm đường ra khỏi căn phòng vũ hội đông đúc, Lydia phải cố gắng hết sức mình để khỏi chạy thật nhè nhàng. Không khí dày đặc mùi hương của hoa tươi, nước hoa, mồ hôi và rượu vang, và những tiếng vo ve huyền diệu không ngừng nghỉ khiến tai nàng rung lên. Nàng chưa từng bao giờ muốn ở một mình như nàng muốn vào lúc này. Giá mà nàng có thể tìm được sự riêng tư trong phòng ngủ của mình...nhưng không có đường nào để tới được đó mà không phải xuyên qua một hàng dài những người cứ khăng khăng cản nàng lại cho những cuộc trò chuyện làm tê liệt trí óc. Phát hiện ra mẹ nàng, đang đứng với các bạn gần cánh cửa kiểu pháp dẫn tới khu vườn ngoài, Lydia đến chỗ bà ngay lập tức.

“Mama,” nàng nói, “trong này thật ngọt ngào, và đầu con đau nhức. Mẹ có phiền lòng quá chừng không nếu con biến mất một lúc?”

Sara nhìn nàng chăm chăm đầy quan tâm và trượt một bàn tay đeo găng mảnh dẻ quanh eo nàng. “Con quả thực trông hơi xúc động đấy. Mẹ sẽ bảo một người hầu đem tới cho con thuốc bột trị đau đầu từ kho của quần gia nhé?”

“Không ạ, cảm ơn mẹ.” Lydia mỉm cười khi mẹ nàng tháo một chiếc găng tay ra và ấn bàn tay mềm mại, mát lạnh lên bên má nàng. “Con ồ, Mama à. Con chỉ là...ôi, con không biết nữa. Một mỗi, con đoán thế.”

Sara xem xét nàng với một cái nhìn miễn cưỡng dịu dàng, cảm thấy cơn tức giận của Lydia. “Có chuyện gì đã xảy ra ư, con yêu?”

“Không hẳn vậy, nhưng mà...” Lydia kéo mẹ nàng sang một bên và trừng mắt nhìn khi nàng thì thầm lại với bà. “Bá tước Wray vừa bảo con là Jake Linley đã khuyên chàng đừng cưới con! Mẹ có thể tưởng tượng được sự ngạo mạn đó không? Con sẽ thích được đặt lên vai anh ta một vật nặng nào đó gần đây nhất, đồ vô lại, ích kỷ, nhỏ mọn, quá quắt đó...”

“Bác sỹ Linley đã đưa ra những lý do gì cho việc cậu ta phản đối sự kết hợp này?”

“Con không biết.” Lydia thả ra một tiếng thở dài bức dọc. “Không nghi ngờ gì Linley nghĩ rằng con dưới tầm Wray, và rằng anh ta còn làm tốt hơn con nhiều.”

“Hmmm. Điều đó nghe không giống cậu ta.” Sara dịu dàng vuốt ve lưng Lydia. “Hít một hơi thật dài vào, con yêu. Phải, thế tốt hơn. Giờ thì, không có lý do để quan điểm của bác sỹ Linley làm con buồn khổ cả, vì dường như nó không có tí ảnh hưởng nào tới khao khát muốn cưới con của bá tước Wray.”

“Chà, nó có khiến con tức giận,” Lydia lầm bầm. “Thực tế thì, nó khiến con muốn đập vỡ thứ gì đó. Làm sao Linley lại có thể làm chuyện gì giống như thế được?” Trước sự chán ghét của chính nàng, nàng nghe thấy một dấu hiệu thất vọng trong giọng của chính mình khi nàng thêm vào, “Con chưa bao giờ hiểu được tại sao anh ta lại không thích con đến thế.”

“Mẹ không tin rằng đây là điều cần lo lắng chút nào,” Sara đáp lại, trao cho nàng một cái bóp tay an ủi. “Thực ra thì, mẹ nghĩ mẹ có thể biết nguyên nhân cho việc bác sỹ Linley chống lại cuộc đính ước của con. Con thấy đấy, mẹ đã nói chuyện với mẹ cậu ta một ngày nọ khi bọn mẹ tình cờ gặp nhau ở cửa hàng trang phục, và bà ấy đã kể cho mẹ nghe một bí mật rằng cậu ta -”

Sara ngắt quãng khi bà thấy một nhóm người mới vào phòng khiêu vũ. “Ồ, nhà Raifords vừa đến,” bà la lên. “Con gái Nicole của họ vừa có đứa con thứ hai chỉ cách đây hai tuần lễ, và mẹ phải hỏi chuyện về cô bé. Chúng ta sẽ nói chuyện sau, con yêu.”

“Nhưng Mama, mẹ phải nói cho con...” Lydia bắt đầu, khi mẹ nàng lướt đi về hướng bạn bè bà.

Buổi tối đang trở nên càng bức bối thêm sau từng phút một.

Nhân danh Chúa, mẹ Linley đã nói gì về chàng? Đây ư sự tức giận, Lydia đi tới cánh cửa kiểu Pháp và lĩnh ra ngoài. Không chút do dự, nàng hướng tới một chỗ duy nhất nàng biết nàng có thể được ở một mình – hầm chứa rượu vang của điện trang.

Suốt thời thơ ấu, hầm rượu vang đã là nơi trốn tránh ưa thích nhất của nàng. Nàng và các em trai đã luôn bị mê hoặc bởi căn phòng ngấm rộng lớn gồm ba gian, mỗi gian đều bị lấp đầy bởi hàng trăm giá đựng các

chai rượu màu hổ phách và xanh lục, được trang trí bằng những nhãn hiệu nước ngoài. Nó được đánh giá là một trong những bộ sưu tập hảo hạng nhất Anh quốc, được dự trữ với vô số các loại sâm panh, brandy, rượu pooc tô, rượu nâu, rượu buốc gong nhơ, rượu vang đỏ, và rượu thuốc quý hiếm đắt tiền.

Ở gian xa nhất, một cái ghế dài, một tủ ly và một cái bàn nhỏ được dùng để làm nơi mở các chai rượu và thử mẫu chất lượng của chúng. Lydia nhớ lại vô số các trò chơi trong đó nàng và những đứa trẻ Craven còn lại đã đóng vai làm cướp biển, điệp viên, trốn tìm trong các ngách tối của căn hầm. Đôi khi, nàng đã ngồi bên bàn rượu và xử lý vài câu đố toán học, thường thức sự im lặng và mùi thơm của gỗ già, gia vị, và sáp.

Mở một cánh cửa gỗ nặng nề ra, nàng đi xuống vài bậc của cầu thang đá. Đèn đã được để thấp sáng để trợ giúp cho các chuyến đi thường xuyên của người hầu ở tầng hầm đi lấy rượu vang cho khách. Sau vẻ huyền ảo trên tầng, sự tĩnh lặng thiêng liêng của căn hầm là một sự nhẽ nhỡ không tả xiết. Lydia thở dài, và bắt đầu thư giãn. Với một nụ cười rầu rĩ, nàng vờ tay lên để xoa cái gáy căng thẳng ở cổ nàng. Có lẽ cuối cùng nàng cũng đang được trải nghiệm nỗi lo lắng của cô dâu, sau hàng ngày liên lo lắng rằng nàng không có nó.

Một giọng nói dịu dàng phá vỡ sự trầm lặng mờ ảo của căn hầm.

“Tiểu thư Craven?”

Ngẩng phắt lên nhìn, Lydia trông thấy người đàn ông nàng ít muốn thấy nhất. Vào bất cứ lúc nào.

“Linley,” nàng nói dứt khoát, thả rơi bàn tay xuống bên người. “Ngài đang làm gì ở đây?”

3. Chương 3

Trong bầu không khí tối đặc, đầy mùi mốc, sắc thái hung hung, rục rắng của Jake Linley thậm chí còn gây ấn tượng hơn thường lệ. Theo cách nào đó việc ở dưới lòng đất không hề phù hợp với chàng chút nào, thậm chí chỉ trong một cuộc viếng thăm nhất thời tới hầm rượu vang. Dù chàng là kẻ địch của nàng, Lydia vẫn phải thừa nhận rằng chàng là một trong những người đàn ông hấp dẫn nhất nàng từng gặp. Linley không già hơn Wray là mấy, nhưng lại dày dặn hơn rất nhiều. Vẻ phong trần của chàng tất cả càng hiển hiện rõ ràng hơn bởi cái cách chàng che giấu nó bằng sự thờ ơ bất kính. Nhìn vẻ mĩa mai trong nụ cười của chàng, vẻ duyên dáng thông thả, ung dung trong các cử động của chàng, người ta có thể dễ dàng bị lừa đảo bởi vẻ quyến rũ nhàn nhã của chàng. Nhưng đôi mắt đã phản bội chàng. Chiều sâu màu xám nhạt được lấp đầy với trạng thái mệt mỏi của một người đàn ông đã nhìn và trải nghiệm quá nhiều và không bao giờ có thể khả dĩ tìm thấy cách thoát khỏi sự thực đau đớn mà nghề nghiệp đôi khi bắt chàng phải chịu đựng.

“Bố nàng đã cho phép ta được thăm quan dưới này.” Chàng nói.

Điều đó hầu như không bất bình thường. Lydia đã quá quen thuộc với sự thích thú mà các vị khách có đối với bộ sưu tập rượu vang lừng danh của cha nàng. Tuy vậy, chỉ với một chút may mắn hẩm hiu mới khiến Linley xem xét các giá rượu cùng lúc nàng đến đây tìm kiếm sự riêng tư.

“Ngài đã xem đủ chưa?” Lydia hỏi, không phải không nhìn mặt thăm một cái trước sự thô lỗ của mình. Mẹ nàng đã nuôi dưỡng tất cả Craven với một chuẩn mực lễ độ không thể xâm phạm. Tuy nhiên, sự hiện diện của Jake Linley là quá mức chịu đựng của nàng. “Bởi vì tôi thích được ở một mình.”

Đầu chàng hơi nghiêng đi khi chàng tập trung vào nàng với một cái nhìn chăm chú. “Nàng đang cảm thấy không khỏe ư?” chàng hỏi. “Nếu thế -”

Lydia ngắt ngang với một âm thanh khinh bỉ. “Làm ơn đừng bận tâm thể hiện bất kỳ sự quan tâm nào với sức khỏe của tôi. Tôi hiểu rõ mà.”

Jake Linley chậm rãi đến gần nàng, bước vào một bể ánh sáng đèn dịu nhẹ. Thật không công bằng làm sao khi một người đàn ông vừa quá lừa dối mà vẫn vừa quá đẹp trai đến vậy. Chàng mặc kết hợp trắng đen giản dị trang trọng, với một chiếc cà vạt lụa xám làm tôn thêm đôi mắt trong mờ của chàng. Bộ quần áo

vừa vặn hoàn hảo được treo một cách thanh lịch trên bộ khung rắn chắc, mạnh mẽ của chàng, nhưng như thường lệ, chàng dường như bị nhàu nhĩ một chút xíu, như thể chàng đã cúi kính kéo căng và giãn mạnh bộ quần áo giam hãm. Những dấu hiệu phảng phất của sự lộn xộn gần như van xin một phụ nữ thất lại gọn ghẽ chiếc cà vạt và vuốt thẳng áo chèn của chàng, những cử chỉ thân mật mà một người vợ sẽ làm cho người chồng của mình.

“Sao nàng lại nghĩ sự quan tâm của ta là giả vờ?” chàng hỏi.

Oán giận – và những cảm xúc thậm chí còn đau đớn hơn, không thể lý giải được – gây ra những nút xoắn cuộn thần hình thành trong dạ dày của Lydia. “Bởi vì tôi biết ngài đã cố thuyết phục bá tước Wray rằng tôi không đủ tốt cho chàng, và do đó ngăn cản chàng cầu hôn tôi.”

Mắt chàng hẹp lại. “Đó là những gì cậu ấy bảo nàng ư?”

“Không chính xác từng từ. Nhưng ngài đã bảo chàng đừng cưới tôi, và vì điều đó tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ngài.”

Linley thở dài có chút dứt khoát và nhìn chằm chằm xuống nền đá phiến cao tuổi. Chàng dường như đang suy ngẫm vài vấn đề phức tạp mà không có câu trả lời, cũng chú tâm y như Lydia đã cảm thấy vào lần đầu tiên nàng nhận ra rằng một số âm có thể không có căn bậc hai.

“Nàng nói đúng,” chàng thú nhận yếu ớt. “Ta đã khuyên Wray đừng cưới nàng.”

“Vì sao?”

“Giờ thì nó có còn quan trọng nữa không? Wray đã không đếm xỉa đến lời tư vấn của ta, nàng đã đồng ý lời cầu hôn của cậu ấy, và vấn đề đó sẽ được kết luận lại trong khoảng ba mươi tám giờ nữa.”

Lydia đánh giá chàng với một sự thích thú sắc bén bất chợt. “Ngài đang đếm ngược từng giờ, phải không?”

Trước cú bắn không định hướng đó, Linley thực sự đã lùi lại vài bước. Đôi mắt chàng lóe lên cảnh giác, như thể nàng đã tấn công quá gần vào một bí mật sống còn. “Ta sẽ để nàng lại với sự riêng tư của mình, tiểu thư Craven. Cho ta xin lỗi vì đã phá vỡ trạng thái tĩnh mịch của nàng.”

Chàng quay người và rời đi, trong khi Lydia trừng mắt nhìn theo sau chàng. “Ngài xin lỗi vì điều đó, chứ không phải vì những gì đã nói với bá tước Wray ư?”

Chàng dừng lại trong giây lát. “Đúng vậy,” chàng thêm vào mà không thèm nhìn nàng, và leo lên các bậc thang.

Lydia sải bước tới căn phòng xa nhất và hạ mình xuống một cái ghế gỗ cột kẹt. Đập mạnh cái túi xách lụa lên bàn, nàng hét lên một tiếng gầm tức giận và lấy hai tay ôm đầu. Một người sẽ sớm trở thành nàng dâu không nên cảm thấy thế này, bối rối, kích động và tức giận. Nàng nên vui vẻ. Đầu nàng nên tràn đầy những giấc mơ. Trong tất cả những tiểu thuyết nàng đã đọc, đám cưới là sự kiện tuyệt diệu nhất cả cuộc đời một nàng gái. Nếu điều đó là sự thật, vậy thì nàng lại một lần nữa đang không hòa hợp với những người khác, bởi vì nàng không hề trông mong điều đó xảy ra tí nào.

Nàng luôn vô cùng mong muốn được giống như những người khác. Nàng đã luôn cố cạnh tranh với bạn bè mình và giả vờ thích thú với búp bê và các trò chơi trong nhà, khi mà nàng vô vàn thích được trèo cây và chơi đấu súng với các em trai của mình hơn. Bất kể gia đình nàng có yêu quý và bao bọc nàng đến thế nào, họ cũng không thể che chắn cho nàng khỏi những lời đồn đại ác ý và những lời thì thầm bên lề, ám chỉ rằng nàng không hề nữ tính, trái với thói thường...kỳ dị.

Giờ thì cuối cùng nàng cũng tìm thấy một người đàn ông được cả vũ trụ xem như một cú quăng lưới ngoạn mục, và chàng thậm chí còn chia sẻ niềm đam mê của nàng. Khi nàng cưới bá tước Wray, cuối cùng nàng cũng thuộc về một nơi nào đó. Nàng sẽ là một phần của đám đông, thay vì đứng tách xa khỏi nó. Và điều đó sẽ thật là nhẹ nhõm.

Vậy thì tại sao, nàng lại không vui?

Lydia xoa xoa hai bên thái dương đau nhức khi nàng im lặng lo lắng. Nàng cần trò chuyện với ai đó không ngoan, thấu hiểu và có thể giúp xóa sạch sự dằn vặt giữa thất vọng và khao khát không thể lý giải được mà Jake Linley đã gây ra. Bố nàng. Ý nghĩ đó làm nàng dịu lại ngay lập tức. Phải, nàng sẽ tìm bố nàng tí nữa thôi nay. Cảm thấy khá hơn chút đỉnh, nàng rút một cuộn giấy và một cái bút chì ra khỏi túi xách và xếp chúng lên bàn. Ngay khi nàng bắt đầu viết một dãy số dài lên một mẫu giấy vốn đã đen kịt với các ghi chép vội vàng trước đó, thì nàng nghe thấy tiếng bước chân.

Cau mày, nàng nhìn lên và trông thấy khuôn mặt nghiêm trọng của Linley. “Sao ngài vẫn ở đây?”

“Nó bị khóa,” chàng nói cộc lốc.

“Cửa ngoài á? Nhưng không thể nào. Chắc là nó đã bị chặn ngang ở ngoài rồi.”

“Chà, nó bị thế đấy. Ta đã dồn hết sức mình đẩy nó, nhưng cái thứ chết tiệt đó không hề nhúc nhích.”

“Có một cái cửa khác ở gian thứ hai, nó dẫn lên phòng để thức ăn của quán gia,” Lydia báo cho chàng biết. “Ngài có thể rời đi bằng đường đó.”

“Ta cũng đã thử rồi. Nó cũng bị khóa y như thế.” Cau mày, Lydia trữu cảm xuống. “Ai lại chặn cửa ngoài lại chứ, và tại sao? Nó chắc là một tai nạn. Không ai có lý do gì để khóa chúng ta lại cùng nhau...trừ khi ...”

“Trừ khi?”

“Đó có thể là Eugenia King.” Lydia nói phần nộ. “Nàng ta đã muốn trả thù tôi từ khi tôi xoay sở để tóm được bá tước Wray, khi mà nàng ta mời chài chàng. Ô, nàng ta sẽ thích được gây ra một vụ tai tiếng bằng cách xoay sở để khiến tôi bị một người phóng đảng như ngài làm tổn hại, không phải hai ngày trước đám cưới của tôi chứ.” Khi một ý nghĩ khác bất chợt đến với nàng, nàng bắn cho chàng một cái liếc sắc bén. “Hay có lẽ chính ngài đã xếp đặt chuyện này. Đây có thể là một phần cái kế hoạch ngăn trở đám cưới của tôi với Wray.”

“Vì chúa,” chàng nói cẩu kính. “Ta đã ở trong căn hầm trước, nhớ không? Ta không biết tí gì chuyện nàng sẽ xuất hiện. Và ta không quan tâm chuyện nàng có cưới bá tước hay không. Ta chỉ đưa ra quan điểm của mình khi cậu ấy hỏi mà thôi.”

Thả rơi cái bút chì xuống bàn, Lydia xoay người trong ghế để đối mặt với chàng. Sự phẫn nộ của nàng sôi lên sùng sục khi nàng đáp trả, “Hình như là ngài đã trao nó đi đầy nhiệt tình. Không nghi ngờ gì các ngài quá sức vui vẻ khi có cơ hội đưa ra những lời bình luận xúc phạm về tôi.”

“Ta đã không đưa ra những lời bình luận xúc phạm nàng. Ta chỉ nói -” Linley đột ngột ngậm miệng lại.

“Gì?” Lydia thúc đẩy, nắm chặt hai nắm tay trên mặt bàn xước sọc.

Khi ánh mắt chàng tìm kiếm ánh mắt nàng, sự im lặng chuyển sang đặc quánh và thân mật đến nỗi Lydia hầu như không thở được. Lần đầu tiên, nàng và chàng được tự do để làm hay nói bất cứ điều gì họ muốn, và nó đã khiến cho tình huống này đầy tiềm năng...bùng nổ.

Sau một khoảng lặng dài, Linley hỏi nhẹ nhàng. “Sao nàng lại để ý ta nghĩ cái quái gì chứ?”

Cảm thấy bị mắc bẫy, Lydia đứng lên và di chuyển khỏi chàng, hướng tới giá chứa rượu gần đấy cao từ sàn nhà lên đến đỉnh. Nàng chạy dọc ngón tay qua một hàng nút bần được bôi sáp và kiểm tra vết xám nhòe từ tấm thảm bần tích lũy lại trên đầu ngón tay nàng. “Tôi cho rằng mình không thể kháng cự lại việc cố giải một câu đố,” cuối cùng nàng nói. “Và tôi chưa bao giờ có thể tìm ra nguồn cơn mối bất hòa giữa ngài và tôi. Mọi người đều thấy rõ là chúng ta không bao giờ có thể hòa thuận được lâu. Có phải là vì gốc gác của gia đình tôi không? Sự thật rằng cha tôi được sinh ra bất hợp pháp, và những ngày tháng điều hành sông bạc của ông -”

“Không,” Linley nói ngay lập tức. “Ta sẽ không bao giờ lấy nó để chống lại ông ấy, hay gia đình nàng. Ta không có gì ngoài sự ngưỡng mộ đối với cha nàng và những gì ông ấy đã tự mình gây dựng nên. Và gốc gác của gia đình ta cũng không hơn gì của nàng. Như mọi người đều biết, nhà Linleys khó mà được coi là một bó dòng máu xanh.” Chàng mỉm cười thiếu não trước khi tiếp tục. “Nhưng cũng nhiều như những gì tôi kính trọng cha nàng, không còn gì để bàn cãi rằng ông cũng đồng thời hấp dẫn và hống hách, và ông sẽ không dừng lại để đạt được điều mình muốn. Và ông cũng ngẫu nhiên giàu nứt đổ đổ vách vậy. Nói cách

khác, Craven là ông bố vợ khủng khiếp. Wray hoàn toàn bị ông ấy dọa nạt. Bố nàng sẽ không do dự bắt chồng nàng nhảy bất cứ giai điệu nào mà ông chơi... và không cuộc hôn nhân nào có thể khoan nhượng được sự can thiệp đó.”

“Tôi sẽ không để Papa uy hiếp chàng,” Lydia nói thủ thỉ.

Linley đáp lại với một cái khịt mũi chế giễu. Chàng nửa ngồi trên bàn, một chân đung đưa vắn vớ. “Chồng nàng cần thêm nam tính để đương đầu với Craven mà không cần sự bảo hộ của nàng. Và Wray không có chúng. Sớm hay muộn, cậu ta sẽ bực bội với nàng vì điều đó, gần như cũng nhiều bằng nàng bực bội với cậu ta.”

Lydia sẽ trao đi gần như tất cả mọi thứ để có thể cãi lại chàng. “Một người đàn ông có thể thay đổi,” nàng nói.

“Thậm chí nếu có, thì nó cũng không thay đổi được một sự thật thích đáng khác.”

“Đó là?”

Ánh đèn chập chờn khiến mái tóc rối của chàng tỏa sáng như vàng cổ, và chiếu xuống trên làn da được cạo râu mềm mại của chàng. “Hai người không yêu nhau.”

Lydia không thể nói nên lời, nhịp tim nàng đập lên điên cuồng khi chàng tiến đến gần nàng. Nàng không nhận thức được mình đang rút lui khỏi chàng cho đến khi cảm thấy giá rượu tứa vào vai nàng và nghe thấy tiếng lách cách của chai rượu.

Dịch đến gần hơn, Linley chống hai bàn tay lên hai bên người nàng, các ngón tay chàng cong lại quàng cột chống bằng sắt được thiết kế để giữ các chai rượu ở đúng chỗ. Chàng đứng quá gần, cơ thể chàng cao vượt hẳn nàng. Mũi của Lydia tràn đầy hương thơm của chàng, sự tươi mát từ xà phòng phủ lên hương đàn ông ấm áp, mặn mà của làn da chàng. Nàng hít một hơi thật sâu, và một hơi khác, nhưng làm sao đó mà phổi nàng dường như không hề hoạt động đúng đắn. Thật lạ làm sao, rằng cho đến giờ nàng mới nhận ra là chàng to lớn đến mức nào. Nàng cao trên mức trung bình, nhưng chàng vẫn hiện ra lù lù trên nàng, đôi vai chàng chặn hết ánh đèn yếu ớt.

Các ngón tay chàng gấp lại trên cột sắt. “Nàng nên cưới một người đàn ông sẽ bán cả linh hồn mình chỉ để dành một đêm với nàng.”

“Làm sao ngài biết Wray không cảm thấy thế về tôi?” nàng thì thầm.

“Bởi vì nếu cậu ta như thế, nàng sẽ không quá ngây thơ đến chết tiệt như bây giờ.” Một màu đỏ trườn qua hai gò má và sống mũi chàng. “Nếu nàng là của ta, ta không bao giờ có thể chờ đợi tất cả từng ấy tháng mà không -”

Chàng dừng nửa chừng và nuốt xuống rõ ràng rành rành, hơi thở của chàng tấn công miệng nàng trong những luồng hơi nhẹ, nóng bỏng. Khi chàng cúi xuống gần nàng hơn, nàng gần như có thể cảm thấy hơi nóng xạc thịt của cơ thể chàng.

Các ý nghĩ của nàng chạy toán loạn hoang dại khi nàng nhận ra rằng chàng sắp hôn nàng. Nàng cảm thấy hơi nóng của bàn tay chàng khép lại quanh sau đầu nàng, nâng niu, khuyến khích. Mặt chàng hạ thấp xuống nàng cho đến khi mọi thứ đều mờ ảo, và nàng nhắm mắt lại. Một cái chạm nhẹ dịu dàng trên khóe miệng nàng... một cái khác trên trung điểm yếu đuối ở môi dưới nàng. Miệng chàng hạ xuống trên nàng từ từ chậm rãi, cho đến khi chàng bắt lấy nàng trong sự kiểm soát ẩm ướt, trọn vẹn. Bỗng nhiên Lydia cảm thấy say sưa, i như lần giáng sinh vừa rồi khi nàng uống hai cốc rượu punch lớn và dành cả buổi tối còn lại trong tình trạng mờ ảo bủn rủn đầu gối dễ chịu.

Nàng lắc lư choáng váng và ngay lập tức bị bắt lại và giữ trong chiều dài cứng cáp của cơ thể chàng. Chàng hôn nàng sâu hơn, thúc môi nàng tách ra để chàng có thể nếm nàng với những cái vuốt ve dịu dàng, đòi hỏi. Sự dễ chịu của nó khiến nàng choáng váng. Miệng nàng mở ra luồng cuồng dưới miệng chàng, chào đón những cái đẩy chậm chạp nóng bỏng, lả lướt của lưỡi chàng. Chàng trao nó cho nàng chậm rãi, khiến nàng quẩn quại bên chàng. Các ngón tay nàng trượt lên mái tóc dày của chàng, kéo đầu chàng xuống nàng mạnh hơn, và một âm thanh mềm mại vang lên từ sâu trong cổ họng chàng.

Đột ngột chàng giật miệng mình khỏi nàng, thở hổn hển gấp gáp. “Quý thật. Ta đáng nhẽ không nên làm thế, ta xin lỗi.” Ngón tay cái của chàng đi qua đường cong môi dưới mềm mại của nàng một cách dịu dàng, và chàng nhìn nàng chăm chăm với một ngọn lửa bùng bùng khao khát khiến nàng kinh ngạc. “Ta xin lỗi.” chàng lặp lại. “Ta sẽ để nàng đi ngay bây giờ...” Cánh tay chàng nói lỏng, nhưng chàng dường như không thể mang chúng rời khỏi nàng. “Chúa ơi, Lydia.” Chàng thì thầm khàn khàn, và đầu chàng lại cúi thấp xuống.

Miệng chàng chiếm lấy miệng nàng đầy ép buộc, nhắm nháp sự đáp ứng vô vọng của nàng. Lydia cảm thấy bàn tay chàng dạo chơi xuống dưới, một bên ghì chặt hông nàng vào chàng hơn, trong khi bên còn lại trượt xuống dưới khối nặng căng tròn ở ngực nàng, nhẹ nhàng nhắc nó. Hơi nóng từ các ngón tay chàng thấm qua lớp lụa dày của váy nàng. Chàng vuốt ve cái đỉnh nhọn căng cứng bằng ngón tay cái, xoay tròn một cách lười biếng trong khi chàng hôn nàng hết lần này đến lần khác, mở tung một cơn đói khát khiến nàng hoảng sợ vì mức độ mãnh liệt của nó.

Với một tiếng rên rỉ nhỏ, Lydia giật mạnh mình khỏi chàng, không biết làm sao mà đi được tới bàn rượu. Nàng ngồi xuống trên ghế một cách khó nhọc, hóp vào cả ngực không khí, trong khi bàn tay chết dẫm của nàng ghì chặt xuống mặt bàn mòn vẹt.

Jake ở nguyên cạnh giá rượu, gục đầu xuống một bên giá. Cuối cùng chàng bước lùi lại và kéo lê một bàn tay qua tóc một cách cộc cằn. Lydia nhìn thấy sự run rẩy trong các ngón tay chàng và nghe thấy cơn rùng mình sâu trong hơi thở chàng. “Ta phải ra khỏi đây.” Chàng nói cộc cằn. “Ta không thể ở một mình với nàng.”

Lydia chờ cho đến khi nhịp tim nàng đập chậm lại trước khi thử nói thành lời. “Linley...Jake...ngài đang chơi loại trò chơi nào vậy?”

“Đây không phải một trò chơi.” Đôi mắt nhợt nhạt của chàng chiếu thẳng vào mắt nàng. “Ta đã muốn nàng kể từ lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng.”

“Nhưng điều đó không thể là sự thật. Tôi đã tình cờ nghe thấy ngài bảo với ai đó là ngài không hề có hứng thú với tôi.”

“Lúc nào?”

“Ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, sau khi ngài băng mắt cá chân cho tôi.”

“Nàng chỉ mới mười sáu,” chàng đáp lại mĩa mai. “Ta sẽ nghe giống như một kẻ dâm dăng già nua đòi truy nếu ta thú nhận là mình bị nàng thu hút.”

“Cái đêm tôi đính ước, khi ngài hôn tôi....đó là bởi vì ngài bị tôi thu hút ư?”

“Còn vì lý do nào nữa mà ta làm vậy?”

Má nàng nóng rẫy lên trước kí ức ấy. “Tôi đã tưởng ngài chỉ đang cố làm tôi bẽ mặt.”

“Nàng đã tưởng -” Jake bắt đầu với một cái nhìn ngờ vực, rồi đột ngột cắt ngang. “Quý tha ma bắt. Nàng sẽ cưới trong hai ngày nữa. Có ích gì khi thảo luận chuyện đó bây giờ chứ?”

Lydia cảm thấy thật kỳ cục, hơi tuyệt vọng và tức giận, như thể nàng đã đánh mất một thứ mà ngay từ đầu nàng chưa bao giờ có. Như thể bằng cách nào đó nàng đã bị ngăn cản khỏi điều gì đó. “Ngài nói đúng,” nàng chậm rãi đồng ý, “Không có ích gì khi thảo luận nó lúc này. Không gì có thể bắt tôi thay đổi ý kiến về việc cưới bá tước Wray.”

Jake im lặng trước điều đó, mắt chàng tối sầm lại, hình dáng miệng chàng hơi sưng sía lên.

“Wray và tôi tương thích trong mọi thứ,” Lydia nói, cảm thấy cần phải nhấn mạnh điểm đó. “Điểm thứ nhất là, chàng là người đàn ông duy nhất đã đọc bài báo của tôi cho tờ Tập san khoa học thực tiễn -”

“Ta đã đọc nó,” chàng ngắt lời.

“Ngài đã ư?”

Linley mỉm cười nhẹ khi chàng thấy sự kinh ngạc của nàng. “Chỉ đoạn đầu thôi.”

“Ngài đã nghĩ gì về nó?”

“Ta đã ngủ gật ngay phần nói về đồng dạng và tứ dị thảo rời.”

“Tứ diện,” Lydia sửa lại với một nụ cười nhẹ, biết rằng với một người không phải nhà toán học, bài báo của nàng quả thực rất buồn tẻ. “Chà, tôi hy vọng mình đã cho ngài một đêm ngon giấc.”

“Nàng đã.”

Nàng cười lớn, và họ nhìn nhau mãnh liệt trong một khoảnh khắc vui thích bất ngờ, chân thật. Từ từ Lydia giãn ra tựa vào lưng ghế. “Nếu ngài không thích toán học,” nàng nói, “vậy thì ngài thích gì?”

“Câu cá hồi. Đọc báo lúc uống cà phê. Đi bộ qua London lúc bình minh.” Ánh mắt chàng rơi xuống môi nàng. “Hôn trong hầm rượu vang.”

Nàng kim lại một nụ cười trước lời bình luận xỏ lá đó.

“Nói cho ta nghe nàng thích gì,” chàng nói.

“Bi-a, và kiến trúc, và vẽ màu nước – dù tôi thật đáng thương về mặt đó. Tôi cũng thích chơi bài nữa, nhưng chỉ với bố tôi thôi, vì ông là người duy nhất từng có thể đánh bại tôi.” Và cả hôn trong hầm rượu vang nữa, Lydia nghĩ chầm biếm. Đứng dậy, nàng lục soát chiếc tủ chén bên cạnh bàn, lôi ra một cái mở nút chai, một cái nạo sáp, và một cặp cốc nếm rượu. “Tôi còn biết vài thứ khác ngài sẽ thích đấy,” nàng nói, ra dấu với cái cốc không tới giá rượu gần chàng nhất. “Nhìn xuống bên phải hàng dưới cùng – chai rượu với nhãn vàng và xanh í. A d’Yquem Sauterne...loại rượu pooc tô ngon nhất ngài từng nếm.”

Cúi xuống với lấy cái chai, Jake bắn cho nàng một cái liếc chế nhạo.

“Chúng ta cũng có thể,” nàng nói. “Ai mà biết được chúng ta sẽ bị bắt ở dưới này bao lâu chứ, nhưng trong lúc đó chúng ta cũng có thể tận hưởng những gì tốt nhất có thể.”

Jake rút chai rượu từ giá ra và mang nó tới bàn. Thành thạo chàng chạy cái nạo sáp quanh đỉnh nút bần, rồi với tay ra chuyển lấy cái mở nút chai. Lydia bị thôi miên bởi các chuyển động của bàn tay chàng, quá tao nhã và khéo léo khi chàng xoắn cái thanh xoay ốc kim loại vào nút bần, và dễ dàng kéo nó ra khỏi miệng chai thủy tinh. Hồi tưởng lại kỹ năng dịu dàng mà đôi bàn tay to lớn đó đã vuốt ve khuôn mặt và mơn trớn ngực nàng, Lyida cảm thấy một cơn xoắn khoái cảm thấp dưới bụng nàng.

Sau khi rót ra hai ly chứa thứ chất lỏng đậm đà, đỏ tía đó, Jake đưa một ly cho nàng, dường như chú ý đặc biệt không chạm vào ngón tay chàng vào ngón tay nàng. “Vì đám cưới của nàng,” chàng nói cộc cằn, và họ cùng ly. Khi Lyida uống, vị nặng của loại rượu vang quý hiếm lăn tròn trên lưỡi nàng và chảy thành dòng ngọt ngào xuống cổ họng nàng.

Nàng quay lại chỗ ngồi trên ghế, trong khi Jake cởi bỏ áo khoác và nửa ngồi trên bàn. “Nàng đang tiến hành cái gì thế?” chàng hỏi, liếc xuống tờ giấy nàng bỏ lại gần cái túi xách, với những ký hiệu toán học lằng nhằng.

“Tôi đang phát triển một chuỗi công thức cho một loại máy phân tích thống kê. Vài người bạn từ Bảo tàng cơ khí London đang thiết kế nó, và họ đã mời tôi cộng tác.”

“Họ sẽ làm gì với cái máy đó?”

“Nó có thể được dùng để tính toán các khả năng của trò chơi cơ hội, hay thậm chí cho những mục đích nghiêm túc hơn, như chiến lược quân đội hoặc kinh tế.” Lydia sôi nổi với chủ đề đó khi chàng lắng nghe một cách chăm chú. “Các bạn của tôi – những người có nhiều khuynh hướng cơ khí hơn tôi – đã sáng chế ra một hệ thống các bánh răng bằng đồng để miêu tả các con số và biểu tượng. Tất nhiên, nó sẽ không bao giờ được xây dựng, vì nó đòi hỏi hàng ngàn linh kiện chuyên dụng, và nó sẽ chiếm mất cả một tòa nhà.

Jake dường như bị ý tưởng đó làm cho hết sức thích thú. “Tất cả điều này để cho một cái máy trên giấy ư?”

“Ngài sắp sửa chế giễu tôi đấy phải không?” Lydia hỏi với một cái nhướn mày.

Jake chậm rãi lắc đầu, tiếp tục mỉm cười. “Nàng có một bộ não thật xuất sắc.” Lời bình luận đó nghe không hề giễu cợt tí nào. Thực ra thì, nét mặt chàng là ngưỡng mộ.

Lyida nhấp một ngụm rượu, cố lờ đi cách cách ống quần kéo căng trên bắp đùi vạm vỡ của chàng. Chàng là một tạo vật nam tính lộng lẫy, một kẻ trác táng với đôi mắt tâm hồn một mối.

Không cần chút cố gắng nào, nàng có thể đứng dậy và dựa vào khoảng trống mời gọi giữa hai bắp đùi chàng, và kéo đầu chàng xuống với nàng. Nàng muốn hôn chàng lần nữa, để khám phá cái miệng ngọt ngào của chàng, để cảm thấy đôi bàn tay chàng vuốt ve cơ thể nàng. Thay vì thế nàng vẫn ngồi im và ngược mắt lên chàng với một vẻ mặt nghiêm trang chăm chú. Nàng không thể dừng việc suy xét xem có bao nhiêu người phụ nữ khác cũng cảm thấy cùng sự hấp dẫn ấy đối với chàng.

“Nàng đang nghĩ gì thế?” chàng hỏi.

“Tôi đang băn khoăn liệu ngài có phải một kẻ trác táng như họ nói không.”

Chàng cân nhắc câu hỏi một cách thận trọng. “Ta không phải là một người hoàn hảo.” chàng thú nhận.

“Ngài có một danh tiếng về việc quyến rũ phụ nữ.”

Khuôn mặt của Jake thật khó hiểu, nhưng nàng cảm giác được sự bức dọc mà lời bình luận của nàng đã gây ra với chàng. Chàng giữ im lặng trong một lúc lâu đến mức Lydia đã nghĩ chàng sẽ không trả lời. Tuy nhiên, chàng bắt mình phải nhìn vào đôi mắt chăm chú của nàng, và nói cứng nhắc.

“Ta chưa bao giờ quyến rũ ai cả. Và ta sẽ không bao giờ ngủ với người đã tìm đến sự giúp đỡ chuyên môn của ta. Nhưng đôi khi ta có nhận lấy những gì được mời mọc ta.”

Bên trong căn hầm lạnh lẽo, tối tăm rào quanh họ như một cái kén, cách ly họ với thế giới bên ngoài, nơi những cô gái chưa chồng không được thảo luận những chủ đề thiếu đúng đắn với những tên trác tác ranh ma. Lyida biết rằng nàng sẽ không bao giờ có thể có cơ hội nói chuyện lại một cách thân mật với người đàn ông đã quấy rầy và mê hoặc nàng trong suốt nhiều năm trời nữa.

“Vì sao?” nàng hỏi dịu dàng. “Bởi vì ngài cô đơn ư?”

Chàng lắc đầu. “Không. Đó không phải là sự cô đơn. Đó phần nhiều là nhu cầu muốn...sự xao lãng.”

“Xao lãng khỏi cái gì?”

Jake đã có thể dễ dàng lái câu hỏi đi. Nhưng thay vì thế, chàng nhìn nàng chăm chăm đầy kiên định, đôi mắt chàng trống trải. “Không hề giả vờ khiêm tốn, ta làm mọi việc đều rất giỏi – nhưng trong nghề nghiệp của mình, gặp gỡ với cái chết và sự đau đớn là không thể tránh khỏi. Những lúc ấy đúng là địa ngục trần gian, cố giúp một người với vết thương chí tử hoặc những căn bệnh nan y, được một người chồng van xin ta cứu lấy vợ ông, hay một đứa trẻ bảo ta đừng để bố nó chết. Thường xuyên bất chấp mọi nỗ lực của ta, ta thất bại. Ta cố tìm ra những lời đúng đắn, để trao gửi sự an ủi, để đưa ra một lời giải thích tại sao mọi chuyện lại xảy ra...nhưng không có lời nào cả.” Mặt chàng ngoảnh đi một phần, nhưng nàng vẫn thấy một cơn đỏ ửng mờ nhạt tăng lên trên đôi má rậm nắng của chàng. “Ta nhớ khuôn mặt của mọi bệnh nhân đã chết dưới sự chăm sóc của ta. Và trong đêm ta không thể dừng nghĩ về họ, ta cần thứ gì đó...ai đó...giúp ta quên đi. Ít nhất là trong một lúc.” Chàng liếc nhìn nàng cảnh giác. “Gần đây nó không hiệu quả lắm.”

Lydia chưa từng tưởng tượng được rằng chàng sẽ nói chuyện với nàng thành thật đến vậy. Chàng đã luôn như thể vô cùng tự tin, vô cùng cứng rắn.

“Tại sao ngài tiếp tục làm bác sỹ, nếu điều đó khiến ngài không hạnh phúc?” nàng hỏi.

Cổ họng chàng siết lại với một tràng cười bất chợt. “Bởi vì có những ngày ta xoay sở được để làm những điều đúng đắn và giúp một người sống sót bất chấp những tỷ lệ. Và thỉnh thoảng ta được gọi đến đỡ đẻ cho một em bé, và khi ta nhìn vào một sinh mệnh mới trên bàn tay ta, ta lại được lấp đầy hy vọng.” Chàng lắc đầu và nhìn chăm chăm vào bức tường như thể chàng đang nhìn đến một nơi xa xăm nào đó. “Ta đã thấy điều kỳ diệu. Đôi khi, thiên đàng mỉm cười với những người cần đến nó nhất, và họ nhận được món quà vĩ đại nhất trong tất cả - một cơ hội thứ hai để sống. Và rồi ta cảm tạ Chúa rằng ta là một bác sỹ, và ta biết rằng mình không bao giờ có thể là ai khác.”

Lydia nhìn chàng chăm chăm với nét mặt xúc động, trong khi trái tim nàng dường như nhiễm phải một cơn đau khác lạ, ngọt ngào.

Ồi, không, nàng nghĩ trong sự náo loạn giữa bối rối và hoảng hốt.

Trong một khoảnh khắc bỗng tắt, tất cả tính tự mãn thiên cận của nàng đã bị lột sạch. Nàng sợ rằng nàng đang yêu người đàn ông mà nàng đã biết hàng năm trời...một người đàn ông vô cùng thân thuộc mà cũng vẫn quá đỗi xa lạ.

4. Chương 4

Lydia nói do dự, “Em muốn xin ngài một ơn huệ?”

Mái tóc vàng của chàng nhấc lên. “Ừ?”

“Hãy nói cho em nghe những điều tồi tệ nhất về bản thân ngài. Hãy rất thành thật – thú nhận những lỗi lầm tồi tệ nhất của ngài, và khiến bản thân mình nghe như không hấp dẫn hết mức có thể.”

Chàng thoát ra một tràng cười thấp, âm áp. “Đủ dễ đấy. Nhưng ta sẽ không thú nhận những lỗi lầm của mình mà không cùng nghe về của nàng.”

“Được rồi.” nàng nói thận trọng.

Jake uống một ngụm rượu vang, đôi mắt chàng hơi hẹp lại khi chàng đánh giá nàng từ trên vành ly rượu. “Nàng trước.”

Ngồi trên thành ghế, Lydia giữ ly của nàng bằng cả hai tay và khép chặt hai đầu gối lại với nhau. Nàng gật một cái kiên quyết.

“Để bắt đầu, em không hề hòa nhập với xã hội. Em không thích nói chuyện phiếm, em khùng khiếp về chuyện tán tỉnh, và em không thích nhảy.”

“Không kể cả với Wray ư?”

Lydia lắc đầu với một nụ cười ngượng nghịu.

“Có lẽ nàng chỉ chưa có đúng bạn nhảy,” Jake nói dịu dàng.

Nhịp điệu hơi thở nàng thay đổi khi ánh mắt họ khớp vào nhau một cách thân mật. “Tại sao ngài chưa bao giờ mời em nhảy?”

“Bởi vì ta không tin tưởng mình khi ôm nàng ở chốn công cộng.”

Lydia đỏ ửng khắp cả người và uống một ngụm đầy rượu. Nàng đấu tranh để mang lý trí quay lại với dòng suy nghĩ chính. “Thêm lỗi lầm nữa...chà, em quá sốt ruột với người khác, và em ghét không hoạt động, và em kiểu như là một kẻ biết-tuốt...”

“Không,” chàng lẩm bẩm với sự ngạc nhiên bịa đặt rõ ràng.

“Ồ, vâng,” nàng đáp lại, mỉm cười rầu rĩ để đáp lại lời trêu đùa của chàng. “Em luôn nghĩ là mình biết nhiều nhất. Em không thể ngăn mình được. Và em ghét phải thú nhận rằng mình sai. Gia đình em quả quyết rằng em sẽ tranh luận với cả một cái cột đèn.”

Jake toe toét. “Ta thích những phụ nữ có ý chí mạnh mẽ.”

“Thế còn về những người cứng đầu, không biết điều?” Nàng hỏi với một cái nhăn nhó không tán thành.

“Đặc biệt là những người đó, nếu họ cũng xinh đẹp như nàng.” Chàng uống nốt chỗ rượu vang của mình và đặt cái ly sang bên.

Lời khen ngợi gửi cả một gợn sóng dễ chịu dọc người nàng. “Ngài có thích tranh luận không?” nàng nín thở hỏi.

“Không. Nhưng ta thích thu vén hậu quả sau đây.” Ánh mắt chàng lướt qua người nàng một cách không khôn ngoan. “Giờ đến lượt ta. Chúng ta đã biết quá khứ tai tiếng của ta rồi. Ta cũng sẽ thú nhận mình hoàn toàn thiếu tham vọng. Ta thích được giữ cuộc sống của mình không phức tạp hết mức có thể. Ta có vài nhu cầu, bên cạnh một ngôi nhà xinh xắn trong thị trấn, một con ngựa tốt và vài dịp du lịch ra nước ngoài.”

Lydia cảm thấy thật khó hấp thu. Chàng thật khác với người cha yêu dấu của nàng, người có lòng ham muốn thành công và chiến thắng dường như là không giới hạn. Khả năng hài lòng với những gì mình có....liệu đó là một lỗi lầm hay một đức tính?

“Sẽ thế nào nếu ngài có một khoản thừa kế lớn?” nàng hỏi, ném cho chàng một cái liếc ngờ vực. “Liệu ngài có thực sự từ bỏ hết chúng đi?”

“Tôi quý từ thiện hoặc bệnh viện đầu tiên ta có thể tìm thấy,” chàng nói không chút do dự.

“Ồ.” Cau mày, Lydia xem xét những điểm lỗi lên ở đầu gối nàng qua các lớp vải váy. “Vậy thì em cho rằng cưới một người thừa kế đối với ngài là chuyện không cần phải hỏi.”

“Phải.”

Nàng tiếp tục cau mày. “Nó khó có thể là một số mệnh khủng khiếp, có tiền sau khi cưới. Có rất nhiều người hầu, và những thứ đẹp đẽ, và một điền trang lớn -”

“Đó không phải những gì ta muốn. Thêm nữa, ta sẽ treo cổ trước khi tất cả mọi người ở London biết đến ta như một kẻ đào mộ chết tiệt.”

“Thậm chí nếu đó không phải sự thật ư?”

“Việc nó có phải sự thật hay không không quan trọng. Đó là những gì mọi người sẽ nói.”

“Vậy thì chúng ta nên thêm kiêu hãnh vào danh sách các lỗi lầm của ngài.” Lydia lẩm bẩm, đặt ly của nàng sang một bên.

“Không chút nghi ngờ,” chàng đáp lại, ánh mắt chàng thách nàng dám phản kháng. Khi nàng xoay sở được để giữ chặt lưới, chàng mỉm cười nhẹ và tiếp tục. “Và không giống nàng, ta rất biết trân trọng sự dễ chịu của việc không hoạt động. Sau một tuần chạy khắp London để gặp bệnh nhân, ta thích được vô năng rồi nghề hàng giờ, nói chuyện, uống rượu, làm tình...” Chàng dừng lại trước khi thả thêm vào. “Đặc biệt là cái cuối.”

Bộ óc của Lydia bất chợt hiện ra một hình ảnh mơ hồ về cơ thể hung vàng của chàng duỗi dài trên tấm ga trải giường trắng như tuyết. Chúa ơi, làm tình với chàng hàng giờ liền sẽ như thế nào? “Không nghi ngờ gì ngài dễ dàng tìm ra những người phụ nữ mà -” Nàng khựng lại khi mặt nàng đỏ bừng lên.

Khuôn mặt chàng bí hiểm. “Thường xuyên.”

“Ngài đã từng rơi vào tình yêu chưa?”

“Một lần.”

Lydia cảm thấy một cơn ngứa ngáy khó chịu vì ghen tuông. “Ngài đã nói cho cô ấy biết ngài cảm thấy thế nào chưa?”

Chàng lắc đầu.

Một câu hỏi khác lên tới môi nàng, dấu cho sự thật là nàng không thực sự muốn biết câu trả lời. “Ngài vẫn còn yêu cô ấy ư?”

Gắn chặt nàng tại chỗ với một cái nhìn chăm chăm suy đoán, chàng đáp lại với một cái gật không lời.

Bất chợt Lydia cảm thấy lạnh băng và khốn khổ, khi nàng không có quyền như thế. Jake Linley không phải của nàng. Chàng chưa từng ướm hỏi hứa hẹn hay thề ước tình yêu, chàng đã chỉ nói rằng chàng muốn nàng. Và dấu cho nàng có thiếu kinh nghiệm, nàng cũng nhận thức được rằng tình yêu và khao khát có thể tồn tại tách biệt với nhau.

“Có phải ai đó em quen không?” nàng hỏi dần dần. “Cô ấy đã cưới ai đó rồi ư?”

Jake nhìn nàng chăm chăm trong sự im lặng thiêu đốt, cơ thể to lớn của chàng căng thẳng thấy rõ. Cái cách chàng cúi tới trước truyền đạt cảm giác một sức lực tiềm tàng sẽ sớm tự do thoát khỏi mọi sự kìm hãm.

Ồ, cái cách chàng nhìn nàng, đôi mắt chàng rực sáng và nóng bỏng trên khuôn mặt sẫm màu lửa gặt. Nàng sẽ thề trên mạng sống của mình rằng chàng cảm thấy nhiều hơn cả sự khao khát đối với nàng. “Vẫn chưa,” chàng nói khàn khàn.

Tim nàng bắt đầu đập dồn trên xương nàng với sự dữ dội gần như đáng sợ. “Cô ấy là ai, Jake?” nàng xoay xở đủ để thì thầm.

Chàng thốt ra một tiếng gầm êm ái và đứng dậy, nóng nảy kéo mạnh nàng áp vào người chàng. “Nàng nghĩ cô ấy là ai chứ?” chàng nói, hơi lắc nhẹ nàng. Rồi chàng chộp lấy miệng nàng bằng miệng chàng.

Phần tự chủ còn sót lại của nàng hoàn toàn vỡ vụn. Jake hôn nàng với sự mãnh liệt dịu dàng, trong khi đôi bàn tay chàng dạo chơi mạnh bạo trên cơ thể nàng, khuôn lấy nàng chặt hơn, mạnh hơn tựa vào chàng. “Ta ngưỡng mộ từng inch logic hay gây gỗ, khủng khiếp của nàng,” chàng nói, kéo lê miệng chàng lên má, cằm và cổ họng nàng. “Ta yêu sự thật rằng nàng thông minh khủng khiếp và không e ngại để mọi người biết đến điều đó. Ta yêu đôi mắt xchàng lục của nàng. Ta yêu cái cách nàng ở cùng gia đình mình. Lydia xinh đẹp của ta -”

“Đồ ngốc nhà chàng,” nàng quở trách, kéo môi nàng ra. Nàng chưa bao giờ quá căng thẳng đến thế. “Chàng đợi đến ba mươi tám giờ trước đám cưới của em để nói với em điều này!”

“Ba mươi sáu tiếng rưỡi.”

Bỗng nhiên sự điên rồ của tình huống này gây cho Lydia ấn tượng nó thật buồn cười, và nàng bắt đầu thở hổn hển vì cười. “Em cũng yêu chàng,” nàng nói, vượt qua nó với một cảm giác ngớ ngẩn. Rồi Jake hôn nàng dữ dội hơn nữa, cho đến khi bên trong nàng cảm thấy nóng bừng và tan chảy, cơ thể nàng nhức nhối vì khao khát.

Nàng đặt bàn tay lên một bên mặt chàng, vết xước của lớp lông được cạo nhẵn thín khiến lòng bàn tay nàng ngứa ran. “Chàng chưa bao giờ biểu lộ cho em biết chàng cảm thấy bất cứ điều gì về em ngoài sự khinh bỉ.”

“Ta chưa bao giờ khinh bỉ nàng.”

“Chàng đã là một ác quỷ hoàn toàn, và chàng biết điều đó.”

Chàng có thái độ trông có phần nào đó ăn năn. “Chỉ bởi vì ta biết rằng không có cơ hội nào để có được nàng. Nó khiến ta hơi gắt gỏng một chút.”

“Gắt gỏng-” Lydia bắt đầu phẫn nộ, và chàng lại làm mềm nàng với môi chàng một lần nữa. Đam mê bùng lên giữa họ thành một đám cháy mau lẹ, nóng trắng. Hổn hển, nàng mở ra trọn vẹn cho những đòi hỏi của chàng, tự nguyện để chàng khám phá nàng. Lưỡi chàng treu chọc lưỡi nàng, nhấm nháp hương vị rượu vang hòa lẫn với vị thân thương của miệng nàng. Nàng cảm thấy cơn rừng mình làm chàng run rẩy, và hãnh diện với nhận thức rằng chàng cũng muốn nàng với một sự tuyệt vọng có thể kinh dị được với nhu cầu của chính nàng.

Đột ngột kết thúc nụ hôn, Jake giữ cánh tay nàng, như thể sự gần gũi về thể xác của họ tạo ra một mối hiểm họa chết người.

Lydia dịu dàng cong hai bàn tay nàng quàng đôi cổ tay chàng. “Tại sao chàng lại đoan chắc rằng việc chúng ta ở cùng nhau là bất khả thi?”

“Nó không rõ ràng ư?” chàng phản đối mạnh mẽ. “Làm sao ta có thể đề nghị nàng chấp nhận một cuộc sống ít hơn quá nhiều so với những gì nàng luôn có? Là phu nhân Wray, nàng sẽ không thiếu thứ gì, và các con nàng sẽ là thành viên của giới quý tộc. Nàng không thể từ bỏ tất cả điều đó để trở thành vợ một bác sỹ. Rất thường xuyên, ta phải rời khỏi nhà lúc nửa đêm để gặp ai đó, và suốt trong ngày ngôi nhà sẽ luôn quá tải các bệnh nhân. Đó là cảnh hỗn loạn. Và trên tất cả, ta không giàu có, và ta cũng không mong giàu có, điều đó sẽ đòi hỏi nàng chấp nhận một sự hy sinh mà nàng hẳn sẽ hối hận.”

“Em sẽ phải hy sinh thứ gì đó trong cả hai trường hợp.” Lydia chỉ ra.

“Hoặc em cưới một quý tộc không hề yêu em, hoặc một chàng chàng có nghề nghiệp yêu em. Cái nào sẽ khiến em hối hận nhiều hơn?”

“Trước tối nay, nàng không hề phản đối việc cưới xin mà không có tình yêu,” chàng nói mỉa mai. “Tại sao bỗng nhiên chuyện đó lại quan trọng?”

“Bởi vì em không biết chàng cảm thấy thế nào! Chàng chưa bao giờ cho em một lý do để hy vọng. Và nếu em không thể có chàng, em nghĩ em cũng có thể chấp nhận bá tước Wray.” Nàng dụi đôi mắt ướt bằng mu bàn tay. “Em đã luôn quan tâm đến chàng – chàng nghĩ còn vì lý do nào khác mà chúng ta không ngừng cãi nhau đến nổ đom đóm?”

Miệng chàng cong lại nhếch nhếch. “Ta chỉ nghĩ mình có một tài năng đặc biệt trong việc chọc giận nàng.”

Một tràng cười hỗn hển thoát khỏi nàng, và nàng túm lấy ve áo chàng trong lòng bàn tay nàng. “Em muốn chàng,” nàng nói cấp bách. “Em muốn chàng theo mọi cách, mãi mãi.”

Chàng đang lắc đầu trước cả khi nàng kịp nói hết câu. “Sau này nàng có thể đổi ý. Nàng có thực sự muốn đón lấy sự rủi ro ấy không?”

Lydia không hề nhút nhát, cũng như nàng không phải là đồ ngốc. Nàng hiểu rõ có bao nhiêu vật cản nằm giữa họ, và khó biết bao nhiêu để hai con người có ý chí mạnh mẽ khớp vào với nhau. Nhưng nàng là một Craven, và nhà Craven thì khét tiếng không nao núng khi liên quan đến việc giành lấy những gì họ muốn. “Em là con gái một người đánh bạc,” nàng chỉ ra. “Em không sợ chấp nhận rủi ro.”

Jake đánh giá nàng với một nụ cười rầu rĩ. “Thế còn về việc đưa ra những lựa chọn khôn ngoan?”

“Có vài lựa chọn quá quan trọng đến mức chúng phải được đưa ra bằng trái tim.”

Nắm lấy bàn tay nàng, chàng hôn từng đầu ngón tay nàng một. “Nàng đã quyết định điều đó từ lúc nào?” chàng hỏi từ dưới màn chắn là các ngón tay mảnh dẻ của nàng.

Lydia toe toét táo bạo khi nàng cảm giác thấy sự kháng cự của chàng đang sụt đi. “Cách đây hai phút.”

“Đừng để dục vọng cơ thể ảnh hưởng đến các quyết định của nàng,” chàng nhẹ nhàng cảnh báo. “Tin ta đi, khi ánh sáng hồng đã phai nhạt, nàng sẽ thấy mọi thứ trong một ánh sáng hoàn toàn khác.”

Mặc dù Lydia đã được cho biết khá rõ về đam mê thể chất, cái từ đặc biệt đó vẫn khá lạ lẫm. “Chàng có ý gì, ‘ánh sáng hồng’ ư?”

“Chúa cứu ta, ta muốn chỉ cho nàng.”

“Vậy hãy làm đi,” nàng nói khiêu khích. “Hãy chỉ cho em thấy ánh sáng hồng là gì, và khi nó đi rồi, chúng ta sẽ cùng xem xem cảm giác của em có kéo dài hơn cả dục vọng cơ thể không.”

“Đấy có thể là cái ý tưởng tồi tệ nhất ta từng nghe thấy.”

“Một ánh sáng hồng nhỏ nhoi mà thôi,” nàng dỗ ngọt. “Nó sẽ không tốn quá nhiều công sức chút. Em đã cảm thấy như thể có hàng nghìn con đom đóm đang nhảy múa trong bụng rồi.”

“Chắc chắn là tồi tệ nhất,” chàng nói u ám.

Quyết tâm, nàng mang cơ thể mình sát vào chàng và đứng kiễng chân để ôm chặt lấy chàng. Cái miệng mềm mại của nàng trượt qua má và cằm chàng, trong khi bàn tay nàng lướt xuống chiều dài say mê của cơ thể chàng, từ mặt phẳng cứng rắn ở ngực chàng cho đến cái vòm cứng cáp của xương sườn. Và thấp hơn. Kích thích và lúng túng, nàng khám phá sức nặng, rắn chắc đang tăng lên ở phần cương cứng của chàng, các ngón tay nàng cong lại quanh chỗ đang nhô ra. Chàng rên rỉ yếu ớt và tóm lấy cổ tay nàng. “Chúa ơi. Không, chờ đã...Lydia, ta đã khao khát nàng....trong quá lâu rồi ta...” Chàng kéo tay nàng ra và dò dẫm đến lưng vầy nàng, bật những chiếc khuy bọc lụa ra khỏi các lỗ khuyết nhỏ xíu cột chúng lại.

Nàng cảm thấy thân vầy dần ra, lớp lụa màu xanh celery nặng nề rơi xuống cái khúc cong chết tiệt ở khủy tay áo nàng. Thở nặng nhọc, Jake nhấc nàng lên và đặt xuống bàn rồi với tay ra phía trước áo nịt của nàng. Chàng thể hiện một sự thành thạo kỳ quặc với quần áo lót phụ nữ, mở lưới áo lót dễ dàng đến mức thậm

chỉ cả Lydia cũng không thể sánh bằng. Áo nịt, vẫn còn hơi ấm từ cơ thể nàng, bị thả rơi xuống sàn một cách lơ lửng, và cơ thể nàng còn lại mềm mại và tự do ngoài trừ lớp vải mu-xơ-lin mỏng mảnh của chiếc váy lót. Lydia nuốt xuống khó nhọc, trải nghiệm một ánh lửa bập bùng không chắc chắn khi cơ thể to lớn của chàng đến đứng giữa hai đùi nàng, đôi chân mặc quần của chàng gần như biến mất trong đồng váy vóc bóng bẩy của nàng.

“Đối với một người đàn ông quả quyết mình không phải một kẻ đi quyến rũ,” nàng nói, “chàng cho thấy một sự do dự thiếu hụt đáng kể đấy.”

Đầu ngón tay chàng chải nhẹ qua dây quai của chiếc áo lót trên vai nàng. “Ta dành một ngoại lệ đặc biệt cho nàng.”

Tiếng cười run rẩy của nàng kết thúc thành một tiếng rên rỉ dịu dàng khi nàng cảm nhận được cái miệng nóng hổi, ẩm ướt của chàng trượt qua bên cổ nàng. Chàng thì thầm những câu trấn an dịu dàng khi chàng ôm lấy nàng, mơn trớn nàng, đẩy chiếc váy lót của nàng xuống thấp hơn nữa cho đến khi nàng buộc phải kéo cánh tay hoàn toàn tự do khỏi nó. Giữa nàng ra đằng sau, móc hai cánh tay nâng đỡ của chàng ở dưới nàng, chàng rúc mũi vào trọng lượng mềm mại của ngực nàng. Hơi thở chàng treu chọc cái núm vú hồng nhạt, và đôi môi chàng cọ xát nhẹ nhàng trên nụ hoa. Cuối cùng, sau khi nàng đã xúc động và căng lên, nài xin thêm nữa, chàng kéo toàn bộ đầu nhọn vào miệng. Lưỡi chàng xoáy tròn trên nàng trong những cú trượt mềm mại, chuẩn bị nàng sẵn sàng cho cái kẹp khéo léo của răng chàng.

Nàng uốn cong lên chàng trong sự đầu hàng rõ rệt, kinh ngạc khi thật dễ dàng tin tưởng chàng. Chuyện nàng từng có thể nghĩ về chàng như kẻ địch của mình dường như là không thể có thật, người đàn ông đã khiến nàng cảm thấy vô cùng được yêu thương và che chở. Thậm chí với sự ngây thơ của mình, nàng cũng có thể cảm giác được sự khao khát mạnh mẽ của chàng, nhưng mọi cử động của chàng đều cực kỳ dịu dàng và âu yếm. Đôi bàn tay chàng luồn xuống dưới váy nàng, mơn trớn hình hài đôi chân qua các lớp tất lụa và quần đùi mu sơ lin. Bị mê hoặc bởi những nụ hôn đòi hỏi dịu dàng của chàng, Lydia không chú ý rằng chàng rằng chàng đã cởi dây buộc ở quần đùi nàng, cho đến khi nàng cảm thấy chàng kéo mạnh nó xuống qua hông nàng.

“Đừng sợ,” chàng thì thầm, dừng lại để ôm ấp và trấn an nàng. “Ta chỉ muốn trao cho nàng khoái lạc. Hãy để ta, Lydia, để ta chạm vào nàng...”

Không thể kháng cự chàng, nàng thư giãn trong vòng tay rắn chắc của chàng, hơi rùng mình khi chàng kéo quần đùi khỏi chân nàng. Các ngón tay chàng trượt ra sau cái hõm yếu đuối ở đầu gối nàng, trong đùi nàng, dưới gót chân nàng, trượt dọc mặt ngoài chân nàng cho đến khi chàng với tới đường cong trần trụi ở hông nàng. Khó thở, nàng tập trung vào bàn tay ấm áp, to lớn đó, bỗng nhiên muốn chàng chạm vào nàng ở vùng đất bí mật giữa hai đùi nàng, nơi nàng đã ẩm ướt, đập rộn ràng, và sưng phồng. Khi nàng cảm thấy cái cong lên của nụ cười chàng bên má nàng, nàng nhận ra rằng chàng đang cố ý treu chọc nàng.

“Jake,” nàng thở dốc. “Làm ơn. Những gì chàng đang làm...nó thật không thể chịu nổi, em sẽ phát điên lên mất...”

“Vậy thì ta sẽ phải làm nó nhiều thêm chút nữa,” giọng thì thầm quỷ quái của chàng đáp lại, và chàng vạch một đường tròn nhẹ, tra tấn bên trong đùi nàng.

Một tiếng thút thít thoát ra từ họng nàng, và nàng nín chặt lấy vai chàng, các ngón tay nàng bấm sâu vào bắp thịt đàn hồi. Chàng không hề thương xót, để đầu ngón tay chàng trượt qua mép tam giác đen loăn xoăn giữa hai đùi nàng. Cuối cùng, khi nhu cầu của nàng đã trở nên cấp bách đến mức gần như là đau đớn, nàng cảm thấy chàng tách cái khe nứt đầy đặn và vuốt ve phần da thịt trần trụi đã nhúc nhối một cách ngọt ngào.

“Đó,” chàng thì thầm, các ngón tay chàng xoay quanh lõi vào trơn mượt của cơ thể nàng và lướt đến cái điểm ngọt ngào phía trên. “Đây là những gì nàng muốn phải không?”

Nàng chỉ có thể đáp lại với một âm thanh rời rạc, trong khi khoái cảm chiếm lấy nàng. Chàng hôn nàng thật sâu, trong khi cùng lúc ấy trượt một ngón tay vào trong khoảng da thịt đang tan ra của nàng. Tiếng rên rỉ của nàng bị nuốt gọn bởi những nụ hôn nồng cháy của chàng, và cái khe lách riêng tư của cơ thể nàng

nú chặt vào sự xâm nhập dịu dàng. Chàng vuốt ve bên trong nàng, cái chạm của chàng khéo léo, dịu dàng, nhịp nhàng, dường như thích thú cơn run rẩy hoang dại của cơ thể nàng.

Bị dẫn vào trong một sự mê loạn thấm đẫm các giác quan, Lydia gãi gãi lưng áo sơ mi và áo gi lê của chàng một cách vô vọng, điên cuồng muốn được cảm thấy cơ thể rắn chắc và làn da ấm áp bên dưới lớp quần áo. Ôi, Chúa ơi, nàng muốn chàng trần truồng, để chàng bao phủ lấy cơ thể nàng bằng chính cơ thể chàng, và ngấu nghiến nàng hàng giờ liền.

“Nàng thật mềm mại làm sao,” chàng thì thầm rời rạc, rút ngón tay lại để một lần nữa vuốt ve và chơi đùa với nàng. “Lydia, những thứ ta muốn làm cho nàng...”

“Làm chúng ngay bây giờ đi,” nàng xoay sở để nói được qua hàm răng nghiến chặt.

Chàng phát ra một tiếng cười run rẩy, và cẩn thận hạ thấp nàng xuống bàn. Lớp gỗ mòn vẹt cứng cáp dưới lưng nàng, mép bàn chạm vào sau đầu gối nàng khi đôi chân nàng đu đưa một cách vô vọng.

“Đừng dừng lại, đừng,” nàng van xin khi cảm thấy chàng lục soát bên dưới váy nàng.

Chàng đẩy hai chân nàng rộng ra và hơi thở nóng hổi của chàng rơi xuống giữa đùi trong của nàng. Sững sốt, nàng nhận ra rằng chàng đang ngồi trên ghế, mặt chàng ngay trên những lọn xoắn lộn xộn kín đáo. Một ý niệm không thể hình dung nổi băng qua đầu nàng...chắc chắn là chàng sẽ không...không, chuyện đó là không thể...nhưng hai cánh tay chàng đã móc xuống dưới đầu gối nàng, và nàng dò dẫm vụng về để ngăn chàng lại, chàng tóm lấy cổ tay nàng và bẫy chúng lại ở hai bên người nàng.

Một tiếng khóc nhỏ thoát ra khỏi nàng khi nàng cảm thấy miệng chàng chạm vào nàng, phung phí sự ẩm ướt, hơi nóng bỏng tấy và sự âu yếm trơn mượt của lưỡi chàng trên nàng. Chàng mút lấy nàng nhàn nhã, thốt ra một âm thanh thích thú nguyên thủy khi chàng nếm dòng rượu nữ tính của cơ thể nàng. Bàn tay chàng giải thoát cổ tay nàng ra khi chúng run rẩy và thư giãn trong vòng ôm của chàng, và chàng di chuyển để túm lấy bộ móng siết chặt của nàng trong lòng bàn tay chàng. Lưỡi chàng tìm thấy cái điểm nhỏ nơi cảm giác chổng chất lại thành một điểm nút thiêu đốt, và chàng búng nhẹ nó bằng những cái vuốt ve khêu gợi. Nàng nức nở khi khoái lạc tràn qua nàng trong những gợn sóng nhỏ dâng lên như thác lũ và tiếng róc rách không ngừng nghỉ.

Thậm chí sau khi cơn lốc cảm giác cuối cùng đã mờ đi, và nàng đang run rẩy bất kiệt quệ, Jake dường như bất đắc dĩ phải rời khỏi nàng, miệng chàng vẫn tiếp tục rúc vào da thịt thơm ngát và mịn màng của nàng.

“Jake,” nàng rên rỉ, vật lộn để ngồi dậy, cái bàn kêu cọt kẹt với chuyển động của nàng.

Chàng đứng dậy và đặt đầu nàng vào vai chàng, và họ chia sẻ một nụ hôn được phẳng phất điểm trang bằng mùi vị riêng tư của nàng. “Cảm giác sau ánh sáng hồng thế nào?” chàng hỏi bằng giọng khàn khàn.

“Em muốn thêm nữa của chàng,” Lydia với tay tới phía trước quần chàng và vụng về kéo lớp vải che những cái nút. “Tất cả của chàng,” nàng làm rõ bằng giọng khàn khàn, các ngón tay nàng chải vuốt cái hình hài mập mạp, căng cứng của chàng.

“Chúa ơi, không.” Chàng nhảy lùi lại như thể bị bỏng. “Ta sẽ không cảm dỗ con gái của Derek Craven trong hầm rượu vang của chính ông ấy. Thứ nhất là, nàng xứng đáng nhiều hơn thế. Hai nữa là, ông hẳn sẽ thiên ta bằng vài phương pháp thời Trung cổ nào đó.”

“Em không biết mọi người lấy đâu ra những ý nghĩ ấy về Papa nữa. Ông thực sự là tốt nhất, tuyệt vời nhất...”

“Ông bố vợ khủng khiếp,” Jake lẩm bẩm, nhớ lại lời bình luận chàng đã đưa ra trước đây. Chàng phập phồng một tiếng thở dài và nhặt áo lót đã bị vứt ra của Lydia lên. “Chà, một điều chắc chắn là – ta sẽ đối phó với ông ấy khá khẩm hơn là Wray sẽ làm được.”

Lydia lóng ngóng với chiếc váy lót và rồi ngồi im khi Jake móc chiếc áo nịt quàng người nàng. “Thế có phải có nghĩa là chàng sẽ cầu hôn em không?” nàng hỏi đầy hy vọng.

Chàng kéo chiếc quần đùi lên khỏi mắt cá chân nàng một cách thành thạo. “Chúng ta sẽ thương lượng trước.”

Lydia nhảy lò cò khỏi bàn và kéo áo lót trong vào đúng chỗ, buộc các sợi dây gọn gàng. “Còn một lỗi lầm nữa mà em đã quên đề cập đến.” Lốp satanh của váy nàng kêu sột soạt khi nàng thả rơi nó vào đúng chỗ.

“Ồ?”

“Em ghét sự thỏa hiệp.”

“Cả ta cũng thế,” chàng nói, và họ chia sẻ một nụ cười rầu rĩ.

Jake đi tới rót một cốc rượu vang khác. Chàng uống ực một ngụm lớn rồi đánh giá Lydia với một ánh mắt kiên định. “Có một điểm ta không thể đầu hàng. Nếu chúng ta cưới nhau, ta sẽ không chấp nhận tiền của bố nàng, hay là của hồi môn bản thân chết tiệt đó. Nếu ông muốn thiết lập một tài khoản của riêng nàng, vậy thì hãy để thế. Nhưng nàng sẽ phải chấp nhận mức sống mà ta có thể chu cấp cho nàng. Thế có nghĩa là không có quà tặng là biệt thự và xe cộ đắt tiền và những thứ giống như ở gia đình nàng.”

Lydia hé môi ra để tranh cãi, rồi khép lại. Nếu đó là những gì chàng đòi hỏi để giữ lại lòng kiêu hãnh và tự trọng, nàng sẽ điều chỉnh cho hợp với nó. Vì chúa, nàng cần bao nhiêu để hạnh phúc chứ? Nàng sẽ có công việc của mình, một cuộc sống dễ chịu, và hơn tất cả, một người chồng yêu thương nàng. Đó chắc chắn là hấp dẫn hơn nhiều một cách sống xa hoa nhưng trống rỗng khi là phu nhân Wray.

Nàng đi tới bên chàng và đan tay vào quanh eo chàng, xúc động trong cái cảm giác tự do được chạm vào chàng. “Thế còn về số tiền em kiếm được từ công việc của mình thì sao? Chàng có phản đối nếu em giữ nó lại không?”

Lông mày chàng ríu vào nhau. “Đó là một câu hỏi giả sử, hay là nàng thực sự có kiếm được chút nào?”

Vai nàng nhấc lên trong một cái nhún vai nhún nhường. “Em đã kiếm được một ít chỗ này chỗ kia, đầu tư các thứ. Năm ngoái em đã thiết kế một rơ le cải biến cho các năngng ty điện tín...và em có ý tưởng về sự thúc đẩy khí quyển...”

“Đến này nàng đã kiếm được bao nhiêu rồi?” chàng hỏi nghi ngờ.

“Chỉ vài nghìn thôi.”

“Mấy nghìn?”

“Không nhiều hơn, xem nào...hai mươi.” Con số đó không là gì khi so với tiêu chuẩn của nhà Craven, nhưng Lydia biết rằng những người bậc trung chắc hẳn sẽ coi nó là đáng kể.

Jake nhắm mắt lại và uống nốt chỗ rượu vang còn lại của chàng.

“Em xin lỗi,” Lydia nói vội vàng. “Chỉ là nhà Craven dường như không thể dừng việc làm ra tiền. Có bố em, tất nhiên này, và rồi mẹ em cũng kiếm khá nhiều từ việc viết tiểu thuyết của bà, và năm ngoái em trai Nicolas của em đã bất chợt nghĩ đến việc bắt đầu một năngng ty vận tải với hai con tàu chân vịt lớn -”

“Nicholas mới chỉ mười tám” chàng nói, nhìn nàng chằm chằm với sự hoài nghi rõ ràng rành rành.

“Phải, đó là lý do Papa nói nó chỉ có thể bắt đầu với hai con tàu...”

Giọng của Lydia lạc đi khi chàng ngồi xuống nặng nhọc trên ghế và lấy tay ôm chặt lấy đầu. “Jake?”

“Ta từ bỏ,” chàng nói bằng giọng nghệt lại. “Quý tha ma bắt.”

“Thế tức là chàng không muốn cưới em phải không?”

“Thế tức là nàng có thể giữ lại tiền mình kiếm được, nhưng những gì ta nói trước đó vẫn giữ nguyên – không một xu nào từ bố nàng.”

“Thế nghe có vẻ công bằng -” nàng bắt đầu, hơi nhảy lên một tí khi nghe thấy tiếng loảng xoảng từ xa của then cửa và tiếng kèn kẹt của cánh cửa mở ra. Cánh cửa dẫn tới nhà bếp, Lydia nghĩ. Đó hẳn phải là vị quản gia tầng hầm, cuối cùng cũng được gửi tới để mang thêm rượu vang lên. Nàng liếc xuống người và điều chỉnh eo váy, gơ một tay lên tới cái kẹp xoắn trên mái tóc đen của nàng. Không may là, kiểu tóc của nàng hơi bị rối, và môi nàng cảm thấy căng phồng vì hôn, và nàng nghi ngờ rằng bất cứ ai trông thấy nàng cũng sẽ ngay lập tức biết nàng vừa làm gì.

Nụ cười nhạo báng của Jake xác nhận lại nỗi lo lắng của nàng.

Họ chờ đợi khắp khối, và trong không đến nửa phút, vị quản gia tầng hầm xuất hiện. Ông ta đông cứng với một tiếng thở dốc khi nhìn thấy họ, khuôn mặt nhỏ thó, nhăn nhoe đầu tiên trắng bệch, rồi nhanh chóng trở nên ngấm đầy màu đỏ. Nỗi lo lắng của ông hiện ra rõ ràng khi ông tự hỏi xem nên chào hỏi họ hay giục họ đi nhanh.

“Chào buổi tối, ông Feltner,” Lydia nói bình tĩnh.

Ông giúp việc tìm thấy giọng của mình. “Xin thứ lỗi, tiểu thư Craven!” Ông quay lại và chạy đi, đôi chân ngắn ngủn đánh loạn xạ.

Lydia liếc sang Jake. “Ông ta sẽ đi nói với Papa.” Nàng nói. “Đừng lo, em sẽ đến chỗ ông trước, và làm ông dịu lại một chút -”

“Không, ta sẽ giải quyết chuyện đó.” Jake đáp lại kiên quyết.

Một nụ cười căng ra trên khuôn mặt Lydia khi nàng thấy rằng chàng không bị đe dọa cái viễn cảnh đương đầu với ông bố đang nổi giận của nàng.

Jake nhìn nàng chăm chăm, khựng lại. “Chúa ơi, nụ cười của nàng đã khiến ta...” Với tới nàng trong hai sải chân, chàng vòng cánh tay quàng nàng và hôn nàng trọn vẹn.

Lydia đáp lại háo hức, và rồi rút đầu nàng lại. “Giờ chàng sẽ cầu hôn chứ?”

“Ta đang xem xét nó, ừ.”

“Trước khi chàng làm thế, em muốn hỏi chàng vài thứ.”

Chàng dịu dàng vuốt một lọn tóc đi lạc ra sau mặt nàng. “Là gì thế?”

Môi nàng cong lên với một nụ cười lưỡng lự. “Chàng sẽ chung thủy với em chứ, Jake? Với tất cả kinh nghiệm của chàng, em tự hỏi một người phụ nữ có đủ với chàng không.”

Jake nhấp nháy mắt như thể nàng vừa chạm đến một tế bào non, nỗi đau làm tối sầm đôi mắt chàng. “Người yêu của ta,” chàng thì thầm. “Ta chưa từng hối hận những hành vi trong quá khứ của mình nhiều như bây giờ. Ta không thể nghĩ ra cách nào để khiến nàng hiểu rằng nàng quý giá đối với ta biết bao nhiêu. Ta sẽ không bao giờ đi lạc khỏi nàng – ta thề trên mọi thứ thân yêu với ta. Về nhà với nàng mỗi tối, ngủ với nàng trong vòng tay ta, là tất cả những gì ta từng mong muốn. Nếu nàng có thể mang bản thân mình tin vào ta, ta sẽ -”

“Vâng, em tin chàng.” Sự chân thành trần trụi trong giọng nói chàng không thể nhầm lẫn vào đâu được. Lydia mỉm cười và âu yếm bên má nghiêng nghiêng của chàng. “Chúng ta sẽ phải tin tưởng lẫn nhau, đúng chứ?”

Chàng phủ lấy miệng nàng trong một nụ hôn dài, say đắm và ôm nàng chặt đến nỗi nàng hầu như không thở được. “Nàng sẽ cưới ta chứ, Lydia Craven?”

Nàng cười choáng váng. “Vâng. Dù mọi người sẽ nói là chúng ta bị điên rồi.”

Chàng toe toét và lại hôn nàng. “Ta thà phát điên mà có nàng còn hơn là sáng suốt mà không có nàng.”

5. Chương 5

Lúc Jake bước lên từ hầm rượu với Lydia, một người hầu đến gần chàng với một thông điệp rằng ông Craven muốn gặp chàng trong thư viện không chậm trễ.

“Nó không mất nhiều thời gian nhỉ,” Jake thì thầm, ngẫm nghĩ rằng vị quản gia dưới hầm rõ ràng đã không lãng phí chút thời gian nào để đến chỗ Craven.

Lydia thở dài gất gỏng. “Em cho rằng trong khi chàng nói chuyện với Papa, em nên đi tìm bá tước Wray. Quý thật, làm sao em giải thích tất cả chuyện này cho anh ấy được?”

“Chờ sau khi ta đối phó với bố em xong, và ta sẽ giúp nàng với Wray.”

“Không,” nàng nói ngay lập tức, “em nghĩ tốt hơn là em nên nói riêng với Wray.”

“Cậu ta có thể không đón nhận tin tức ấy vui vẻ đâu,” Jake cảnh báo.

“Chàng có thể ngạc nhiên đấy,” nàng đáp lại khô khốc. “Mặc dù lòng tự hào của bá tước có thể phải chịu đựng vài tổn hại nhất thời, em không nghi ngờ gì trái tim chàng ấy sẽ giữ nguyên không bị xúc phạm.” Đôi mắt xanh lục tha thiết nhất của nàng ngược lên nhìn chăm chăm vào mắt chàng. “Chàng có chắc rằng chàng không muốn em giúp với Papa không?”

Jake mỉm cười khi chàng nhìn vào khuôn mặt ngược lên của nàng. Nàng nhỏ hơn chàng rất nhiều khiến chàng cảm thấy vừa thích thú vừa tự ái bởi khao khát của nàng muốn bảo vệ chàng. “Ta sẽ xoay sở được,” chàng đảm bảo với nàng và siết nàng một cái ở eo trước khi để nàng đi.

Sau khi đi tới phòng của khách để chỉnh đốn lại diện mạo và chải lại mái tóc rối bù, Jake đi tới thư viện của điền trang. Cánh cửa nặng nề được để hơi khép hờ, và chàng gõ một cái lên nó.

“Linley,” một giọng nói tối tăm, trầm tĩnh dường như thuộc về chính quý dữ vang đến. “Ta đang chờ cậu.”

Jake bước vào căn phòng tránh lệ với các bức tường được phủ toàn bộ và rạp nổi da thuộc màu đỏ tía. Ông bố vợ tương lai của chàng ngồi yên trong một cái ghế da khổng lồ bên cạnh một chiếc bàn gỗ gụ nặng nề.

Dù chàng đã gặp Derek Craven trong vài dịp khác nhau suốt những năm qua, Jake vẫn bị tác động mạnh như thường lệ bởi sự hiện diện to lớn của người đàn ông này. Craven mang theo sức mạnh của mình một cách im lặng, nhưng ông rõ ràng là người đàn ông quan trọng, người sở hữu những bí mật, một người đàn ông được đối xử với sự sợ hãi và kính trọng. Tầm vóc giàu có mà Craven đã tạo lập được gần như không thể tính nổi, nhưng không hề khó khăn để tưởng tượng ông là một cậu bé ở khu ổ chuột như ông đã từng... nguy hiểm, quỷ quyệt và hoàn toàn không do dự.

Craven đánh giá chàng với sự cân nhắc hăm dọa. “Cậu có gì để nói với tôi không, Linley?”

Jake quyết định thẳng thừng. “Có, thưa ngài. Tôi yêu con gái ngài.”

Rõ ràng sự phát hiện đó không hề làm Craven hài lòng. “Thật không may, vì con bé sắp cưới bá tước Wray.”

“Vào lúc này dường như có vài nghi ngờ đối với điểm đó.”

Đôi lông mày đen nhú lại vào nhau trong một cái quắc mắt đáng ngại. “Điều gì đã xảy ra trong hầm rượu?”

Jake nhìn thẳng vào ánh mắt ông một cách trung thực. “Với tất cả niềm kính trọng, thưa ngài, đó là giữa Lydia và tôi.”

Trong sự im lặng nối tiếp đó, Craven dường như đang cân nhắc giữa các lựa chọn chặt chân tay, bóp nghẹt, hay đơn giản chỉ là bắn thẳng vào đầu. Jake bắt mình phải chờ đợi kiên nhẫn, biết rằng theo cách nhìn của Craven, không người đàn ông nào đủ tốt cho con gái ông.

“Nói cho ta nghe xem vì sao ta lại nên bắt đầu xem xét cậu như một người chồng tiềm năng cho Lydia,” Craven gầm gừ.

Khi chàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh lục cứng rắn của Craven, Jake nhớ lại rằng Craven không có gia đình nào khác ngoài vợ và các con ông...không họ hàng...không biết đến cả người phụ nữ đã sinh ra ông. Tự nhiên rằng điều đó khiến gia đình càng quý giá hơn đối với Craven. Ông sẽ không bao giờ cho phép Lydia phải chịu tổn thương hoặc lừa dối. Và từ quan điểm của một người cha, Lydia tốt hơn hết là nên cưới một người quý tộc không thực tế chứ không phải là một người bình dân có quá khứ xấu xa.

Jake thở dài bên trong. Khúm núm không phải bản tính tự nhiên của chàng. Mặt khác, đó dường như là cách duy nhất chàng có thể thuyết phục Craven trao lời chúc phúc của ông đối với sự kết hợp này. “Tôi có những lỗi lầm, thưa ngài,” chàng thú nhận. “Thực tế thì rất nhiều.”

“Cũng như những gì ta được nghe.”

“Tôi biết rằng tôi không đủ tốt cho nàng. Nhưng tôi yêu Lydia, và tôi kính trọng nàng, và tôi muốn dành trọn cả phần đời còn lại để chăm sóc cho nàng, và cố làm cho nàng hạnh phúc. Lý do tôi không bao giờ tiếp cận nàng trước đây là vì tôi tin rằng bá tước Wray là một đám tốt hơn cho nàng.”

“Nhưng giờ cậu không?” Craven hỏi nhạo báng.

“Không, tôi không,” Jake đáp lại không chút do dự. “Wray không yêu nàng ấy – không nhiều bằng tôi.”

Craven đánh giá chàng trong một khoảnh khắc khó chịu, dài đằng đặc. “Chúng ta có vài thứ cần thảo luận,” ông nói sảng. Ông ra dấu tới một cái ghế gần đó. “Hãy ngồi xuống đi – điều này sẽ mất một lúc đấy.”

Trong ba giờ kế tiếp, Jake bị thẩm vấn bằng thái độ tàn nhẫn hằn sẽ cọ sồn các dây thần kinh thận trọng và trung thực của đàn ông – nhưng Jake thì không. Có tin đồn rằng Craven biết tất cả mọi thứ về tất cả mọi người, nhưng Jake chưa bao giờ hoàn toàn tin vào điều đó cho đến giờ. Người đàn ông này thể hiện một hiểu biết chính xác đáng báo động về tình trạng tài chính của Jake, tiểu sử cá nhân chàng, những trò tình quái chàng đã chơi ở trường, những phụ nữ chàng đã ngủ cùng và những vụ tai tiếng có tên chàng dính vào. Chúa tốt lành, Craven dường như biết rõ về chàng hơn cả chính cha chàng. Và như Jake đã mong chờ, ông không hề thương xót trong việc đòi hỏi sự giải thích cho những vấn đề riêng tư đến nỗi Jake bị xúi giục hãy bảo ông cút xuống địa ngục không chỉ một lần. Tuy nhiên, chàng muốn Lydia khùng khiếp đủ để chịu đựng tròng sỉ vả không thương xót lòng kiêu hãnh của chàng với sự nhún nhường không thường thấy.

Cuối cùng, ngay khi Jake nghĩ rằng Craven sắp sửa tận hưởng vài niềm vui thích quái ác trong việc từ chối chàng sau rốt, Craven thả ra một tiếng thở dài sườn sượt, căng thẳng.

“Ta sẽ giữ lại lời tán thành cuối cùng của mình cho đến khi ta tự mình xác định rõ rằng đây là điều mà con gái ta thực sự mong muốn.” Đôi mắt chàng của ông lóe lên độc địa. “Nhưng nếu con bé thuyết phục ta rằng nó thực sự muốn cưới cậu, ta sẽ không cản đường cậu nữa.”

Jake không thể kìm lại một nụ cười bất chợt. “Cảm ơn ngài,” chàng nói đơn giản. “Ngài sẽ không hối tiếc đâu, thưa ngài.”

“Ta đã hối tiếc rồi,” Craven lầm bầm, đứng dậy để đáp lại cái bắt tay sôi nổi của Jake.

6. Chương 6

“Mama, Lydia đang hôn một người ở trong sảnh, và đó không phải bá tước Wray!”

Ngồi bên cạnh cửa sổ phòng ngủ với một tách trà trên tay, Sara mỉm cười với nàng con gái út của bà, Daisy, một cô nhóc năm tuổi bụ bẫm lanh lợi. Khẩn cấp tới chỗ Sara nhanh hết mức đôi chân ngắn cùn của cô bé có thể đẩy tới được, Daisy trèo lên lòng bà. Sara chỉ hơi nhấp nháy mắt một chút khi nhìn thấy đôi bàn tay của Daisy nhớp nháp loại mứt dâu tây cũng đang dính lên bộ váy trắng ren của nàng bé.

Derek đang cạo râu ở bồn rửa, miệng ông siết chặt lại khi ánh mắt ông gặp ánh mắt Sara trong gương. Rõ ràng ông đang bị cái tin về vòng ôm hôn nồng nhiệt của con gái mình với bác sỹ Linley làm cho tức giận, nhưng Sara biết rằng ông đã miễn cưỡng nhất trí với bản thân mình trước sự thật rằng con gái ông sẽ sớm là bà Linley, chứ không phải phu nhân Wray.

Bà và Derek đã nói chuyện thông suốt trong cái đêm xảy ra chuyện đó, và Sara đã cam đoan với ông rằng bà tin điều đó là tốt nhất.

“Chị Linley gần đây có nói với em rằng chị ấy nghĩ con trai mình đã yêu sâu sắc Lydia,” bà đã nói với ông. “Và cậu ta là một chàng trai tốt, Derek, dù cho quá khứ của cậu bé hơi một chút... phưu lưu.”

“Phưu lưu?” Ông đã nhắc lại với một cái quắc mắt. “Với cái vết xe cậu ta đã cắt xuyên London -”

“Cưng à,” nàng ngắt lời dịu dàng, “một người đàn ông có thể thay đổi. Cậu ta dường như thực lòng yêu Lydia. Và em chưa bao giờ nhìn thấy con bé vui như tối nay – nó đã được biến đổi theo hướng tích cực.”

“Ta ước đến chết đi được rằng Linley đã biến đổi con gái của ai đó khác,” Derek đã càu nhàu, khiến bà bật cười.

Mang ý nghĩ quay lại với hiện tại, Sara vuốt mượt mái tóc xoăn nâu lộn xộn của con gái bà. Khi cô nhóc bắt đầu giải thích xa hơn chi tiết các hành vi của Lydia với Linley, Sara cố làm cô bé im đi mà không có ích gì. “Thế là được rồi, Daisy. Con có thể kể cho mẹ sau.”

“Vâng, nhưng chị đã để cho anh ta đặt tay lên -”

“Đừng ngồi lê đôi mách, con yêu.” Sara vội vàng ngắt lại, nhìn thấy cái cau mày ngày càng rõ hơn của Derek. “Con nhớ khi chúng ta thảo luận điều đó ngày hôm trước không?”

“Có ạ,” cô nhóc nói sững sủa. “Mẹ bảo là con chỉ nên mách ai đó khi họ sắp sửa bị đau.”

“Chà, Lydia không gặp chút nguy hiểm nào.”

“Anh ta đang hôn chị mạnh bạo,” Daisy nói sau một giây suy nghĩ. “Và anh ta đang làm đau chị, Mama, bởi vì chị gây ra thốt ra một tiếng -”

“Thế là đủ rồi, Daisy,” Sara nói với một tràng cười hất ra đột ngột. “Mẹ chắc là anh ta sẽ không làm đau chị không chính đáng đâu.”

Derek xối nước lên mặt, quét nốt dấu vết cuối cùng của bột cạo râu khỏi cằm, và thốt ra một tiếng thở dài. “Cháu của ta đã sắp sửa là một bá tước,” ông nói ủ rũ. “Giờ thì nó chắc hẳn sẽ là một ông mỗ xê giống bố nó.”

Daisy nhảy khỏi lòng Sara và đi tới chỗ bố cô bé, nhắc tay để được bế lên. “Lydia sẽ cưới Ông Mỗ xê ư, Papa?”

Derek nhắc cô bé lên ngực ông, ánh mắt trở nên ấm áp. “Nó cũng dường như là thế.”

Bàn tay bé nhỏ của nàng vỗ về cái cằm được cạo râu sạch sẽ của ông. “Đừng buồn, Papa. Con sẽ giữ tất cả nụ hôn của con cho ba mà.”

Ông đột ngột cười thầm, vuốt ve mái tóc xoăn nâu lộn xộn của nàng bé. “Vậy thì cho ba một cái ngay bây giờ đi,” ông nói, và cô bé ấn bên má dính đầy mứt dâu vào ông.

Cô hầu gái xuất hiện, nói với Daisy rằng đã đến lúc đi tắm và mặc quần áo cho ngày mới, và nàng nhóc ngo nguẩy từ cánh tay của ông bố.

Sau khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng họ, Sara đi tới chỗ chồng bà và vuốt nhẹ lòng bàn tay bà qua chiếc áo ngủ lụa có sọc đang che đi bộ ngực cứng cáp của ông. “Tất cả nụ hôn của em cũng là dành cho chàng.” Bà nói với ông.

“Chúng nên thế.” ông nói và phủ lấy môi bà bằng môi ông. Nụ hôn khuấy động các giác quan của bà một cách dễ chịu, và bà đan hai cánh tay sau cổ ông, tận hưởng sự vuốt ve tinh quái của miệng ông.

“Chỉ còn phải thêm bốn nữa thôi,” bà nói khi đầu ông nhắc lên.

Ông chơi đùa với một bím tóc dài buông xuống dọc lưng bà và để bàn tay ông lang thang một cách thân mật trên người bà. “Ta sợ rằng mình không theo kịp nàng, thiên thần.”

“Những đứa con khác của chúng ta,” bà giải thích. “Em sẽ giúp từng đứa chúng tìm ra tình yêu đích thực, cũng y như em đã giúp Lydia.”

Nhắc nàng lên dễ dàng, Derek mang bà đến giường. “Đã giúp nó bằng cách nào?”

“Em cho nó cơ hội để nói chuyện riêng với bác sỹ Linley,” Sara bảo ông “Em đã chắc chắn rằng nếu chúng có một ít thời gian không bị ngắt ngang với nhau, chúng sẽ thừa nhận cảm giác thật sự của mình, và rồi -”

“Chờ đã,” Derek ngắt ngang, đôi mắt xanh của ông hẹp lại khi ông thả rơi bà xuống tấm nệm. Ông trườn lên bà và chống hai khủy tay xuống hai bên đầu bà. “Nàng sẽ không nói với ta rằng nàng là người đã khóa chúng trong cái hầm rượu chết tiệt đó chứ...phải không?”

Bà mỉm cười ranh mãnh. “Chàng đã bảo em trao cho định mệnh một cái thúc đúng hướng, nếu em tìm ra cơ hội. Và em đã làm thế.”

Nét mặt ông hoài nghi. “Ta không có ý bảo nàng nhốt cô con gái ngây thơ của ta trong hầm rượu với một tên lãng nhãng như Linley!”

“Lydia không bị nhốt. Con bé có thể rời đi bất kỳ lúc nào nó muốn.”

“Các cánh cửa đã bị khóa!”

“Không phải tất cả cửa.” Thấy sự khó hiểu của ông, Sara mỉm cười mãn nguyện. “Chàng không nhớ lối đi nhỏ đi từ sau hầm rượu đến nhà kính trồng cây à? Bọn trẻ vẫn dùng nó khi chúng chơi cướp biển. Lydia biết quá rõ là nó ở đây. Lý do duy nhất nó vẫn ở trong hầm rượu với Linley tối qua là bởi vì nó muốn thế. Và mọi chuyện trở nên hoàn hảo, phải không?”

Derek rên rỉ và thả đầu rơi xuống đệm. “Chúa tôi. Ta không chắc ai đáng thương hơn, Linley hay chính ta.”

Biết chính xác cách làm ông nguôi giận, Sara tách đôi vạt trước áo ngủ lụa của ông và đan chân bà vào với chân ông. “Hãy tội nghiệp chính chàng í.” Bà khuyên, đôi bàn tay nhỏ nhắn của bà tha thẩn bận rộn bên trong chiếc áo. “Chàng sắp sửa bị ngấu nghiến đấy.”

Bà cảm thấy Derek đột ngột mỉm cười bên cổ bà. “Ta làm chuyện ngấu nghiến ở quanh đây,” ông thông báo cho bà biết...và ông tiến lên chứng minh luận điểm của mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/against-the-odds>